

Ungdom mot pampene på

ÅS!

PRIS: 3 KR.

RØDE GARDE

AVISA TIL
RØD UNGDOM

5

Mai 78



Holmenkolbanen

PAPPAGUTTER PLAGER LIVET AV KONDUKTØRENE

Se siste side

NOVELLE

Se side 2

Røde Garde på

CLUB 7

Se side 12

REISEBREV FRA LIBANON



Se side 10



*****NOVELLE*****

«Ungdommen er en fin tid»



Denne novellen er skrevet av ei ung jente i Narvik, som i år for første gang har vært med å jobbe for Faglig 1. maifront. Den handler om hvordan ei ung jente i Narvik har det.

Røde Garde vil framover gjerne trykke noveller og dikt som leserne våre har skrevet. Send oss ditt bidrag!

rett tel sjølbestemt abort. Det hørtes så bra ut alt sammen. Ingerlill hadde vorre enig i nesten alt de sa. Det hørtes så fint ut å kunn kjemp i lag om teten, slik som de sa. Men ho kunn ikkje kjemp i lag med dem. Ho passa ikkje inn der. De virka som sánne vellykka, kloke folk som vesst alt om kofførr teng va som de va og ka de sku gjør før å forandre på det. Ho mesunt dem. Men ka kunn ho sjøl gjør? Ho som ikkje kunn grei nánteng? Ho hørte farsan sine ord om ka i all verden det sku bli tel med ho. Ho hadde tenkt mykje på korsen yrke ho passa tel. Ho vesst ikkje. Men ho hadde løst tel å jobb førr og med menneska. Men det krevdes vel lang utdanning og intelligens tel sánne yrka. Sann som de som jobba på gamleheimen. De verka så klok og utdanna. Ingerlill hadde jobba der ei vekka under utplasseringa på ungdomsskola. Ho hadde følt så heilt dum og utførr blant alle de vellykka pleierskan. Men ho hadde trivdes blant de gamle, de hadd vorr så takknemli. Sku ønsk ho kunn få en jobb enten med sánne gamle eller med onga. Men korsen skola trengte ho då? Ho vesst ikkje. På ungdomsskola hadd de rektignok hadd yrkesorientering, men den hadde vorr så overflatisk, ho va i alle fall ikkje blitt noka klokar.

Nei, ho kunn vel ikkje sett her. Men ho orka ikkje gå heim igjen for å hør på putringa til foreldran. Spesielt farn si.

Noen tok ho i skuldra: «Hei, Ingerlill! Det er sanneli lenge sia æ ha sett dæ!»

Det va Heidi, bestevenninna hennes fra barneskola, ungdomsskola og det halve året på gymnaset. Men etter at Ingerlill hadde slutta, hadde de mista kontakten. Eller retttere sagt, Ingerlill hadde fjerna sæ fra gymnasvennan. Ho tenkt at de sekkert syntes ho va dum som ikkje greidd skola.

Heidi satt sæ ned og begynt å snakk om korsen det va på skola. Ingerlill satt og hørte på. Det va fint at ho slapp å sett aleina. Heidi kjøpt kaffe og rulla sæ en røyk av pakka til Ingerlill.

«Veit du forresten korsen dag det e i morra?» spurte Heidi plutselig. Ja, sjølsagt vesst Ingerlill at det va mandag i morra. Ho forsto ikkje ka Heidi spurte førr. «Jau, men korsen dato e det?» Nei, det vesst ikkje Ingerlill. Ho hadd slutta å føll med då ho slutta på gymnaset. Ka sku ho med karsen dato det va, ho så berre gjekk heime? «Jau, det e første mai.» sa Heidi. «Då ska æ og du gå i tog!» Ingerlill mått flir. Ho i tog! Men Heidi ga sæ ikkje. Ho snakka om parolan, spesielt om ungdomsparolan, kravet om ungdomshus, om å slåss mot arbeidsløysa blant ungdommen, om prevensjonsveiledning i skola. «Gratis preventiver, æ sku gjerne ha borre den parola, men æ veit ikkje om æ tør. Ka syns du om det? Gratis preventiver. Uten spørsmål om nokka!» Ingerlill mått flir. Ho vesst at Heidi hadd gådd i lange tider uten å tørr å gå tel lege. Så sukka ho. Ho sku gjerne ha gådd i det toget. Men ho kunn ikkje. Og tru ka farsan ville sei då? Då vill de sendt ho heimana med det samme, ville de ikkje? «Ikkje sant du går,» spurte Heidi. «Næææ ... Æ kan vel ikkje det. Æ e ikkje så klok som dem ...» «Så klok? E det ikkje sánne som dæ som sku gå? Sánne som går uten jobb? Det e jo det vektigaste det, å slåss mot krisepolitikken tel regjeringa, mot arbeidsløysa og lønnsnedslaget!»

Då de skiltes om kvelden va Ingerlill tankefull. Men det va ikkje de samme tunge tankan som førr. Kor arti det hadde vorr å prat med Heidi! Då ho kom heim følt ho ikkje trang tel mat for første gang på lenge. Ho kjent sæ så roli. Ho tenkte på at imorra va det 1. mai. Og ho lurte på om ho skull gå i det toget.

Henny

«Ungdommen er ei fin tid. Da ligg heile livet åpent framfør dæ!» Ordan klang i Ingerlill sine øra og ho blåste foraktelig der ho gjekk oppover Kongens gate. Jau fan!

Ho hadde kommen heilt nedfor og deppa til bestemorsan si. Måtte ha non å prate med. Men dessan meiningslause ordan hjalp ikkje sjøl om de va velmeinte fra bestemorsan. Alt va jævlig. Tankan raste rundt i hauet på ho der ho gjekk. Jau, for et års tid sia kunn ho vel tel en vess grad ha vorr enig. Førr då syntes ho livet va okey. Men det va førr farsan hadde tvunge ho på gymnaset. Ho mått jo ha en god utdanning, meint han, ho så va datter tel en disponent.

Hadde ho enda fått tatt samfunnslenja, men nei, realenja mått ho ta. Det kunn jo ikkje gå bra. Og det gjør det jo heller ikkje. Allerede tel jul første året strauk ho i matte og fysikk, og då slutta ho. Det resulterte i storbråk heim.

Ho gjør en stans i tankan for å se på utstillinga av klea i Kolflaath-vinduan. Klean e smarte de. Men ho gjeiper tel sitt eget spellbilde: Ho feite der kjem no ikkje inn i de klean. Og om ho hadde gjort, så hadde ho ikkje hatt råd. Ho som va arbeidsledig og jævli. Det var arbeidsledigheta som va grunnen til hennes «down humør». Foreldran hadde skjentes og putra i dag. Ikkje nok me at ho va dum, så kort i hauet at ho ikkje greide skola. Men ho va lat å så. Ikkje ork ho å jobb. «Ligg tel langt på dag, jau det kan du, men ut på nettern, det ska du.» At de sku vær så uheldig med si øngste datter! Det hadde vorr anslessen med de to andre, Anders og Berit, de hadde vorre flenk de! Anders var på universitetet i Tromsø og Berit var sjukepleierske. Men ka sku det bli av dennan førkja? Som ikkje kom sæ te nokka? Og et det gjer ho heile dagen, så ho ser ikkje lenger ut! Nei, vesst det ikkje blir ei bedring mått ho berre kom sæ heimana!

Sann holdt de på. Va det rart ho va deppa? Va det sant så foreldran sa? Den første tida etter ho slutta skola, hadde ho vorr på arbeidskontoret kver dag, masa og masa, vellig te å ta ka det sku vær. Men nei, ungdomsskola og et mislykka halvår på gymnaset ga ingen jobb. Og ho hadde vorr og spurt rundt omkring på butikker og på Grand. Overalt. Men ikkje helveta om ho fekk nokka jobb. Ikkje eingong lørdagsjobb, så ho kunne tjent sæ litt lomme-penga i alle fall. Farsan ga ho ingenteng. Når ho va så lat og dum mått ho bare grei sæ sjøl. Morsan va litt blautar, så ho stakk tel ho nån krone nu og då.

Ho stansa utafor Wivel. Ho hadde lyst tel å gå inn og sette sæ. Men ho va så deppa. Tenk om ho begynt å grin blant alle de folkan? Nei, ho sku ikkje grine. Ho gjekk inn og fant sæ et bord for sæ sjøl. Ho kjøpt sæ en øl og rulla sæ en røyk. Ho va ikkje over 18, så egentlig hadd ho ikkje lov tel å sett her inne nu, etter klokka seks. Fy fan, denna byen va jævli! Ingen plass å gå før ungdom under 18 etter klokka seks! Men en fordel hadde det hatt at ho va så deppa, ho hadde ett sæ så stor og kraftig etter at ho slutta gymnaset, så nu så ho voksen nok ut. Ho såg på folkan som satt rundt ho. Det va fleire ho vesst kem va, men ingen ho kjente godt. Det va mest folk som ho sjøl, folk som hadde sotte heile dagen, ungdom som ikkje hadde jobb eller gjekk på skole. Så sløv de verka! Like sløv som ho sjøl? Va ho åsså så sløv? Ho vell ikkje være sløv. Men ka sku ho gjer? Ka kom all fanskapen i samfunnet av? Va det nokka feil på samfunnet, eller va det tapera som ho det va nokka i veien med? Va det hennes eia feil at ho ikkje fekk jobb?

Kanskje. Ho vesst ikkje. Ho vesst berre at ho liksom ikkje passa inn i dennan verden med vellykka menneska. Sann som de derre folkan som hadde stått og delt ut løpesedla før 8. mars. Ingerlill hadde fått en løpeseddel, og stoppa litt. De hadde prata så fint om ka så va feil, om koffør kvinnfolkan ikkje fekk arbeid, om at det va myndighetan sitt ansvar å bygge daghjem og at alle kvinnfolk sku ha

YES's siste landsmøte?

«Yrkesskolenes Elevsammenlutning» (YES) er navnet på en ynkkelig, liten organisasjon som sier seg å være for yrkesskole-elevenes interesser. Organisasjonen, som ble stifta i 1976, har hatt som formål å splitte yrkesskole-elevenes kamp. Unge Høyre og AUF hadde da i flere år fortvilt forsøkt å få yrkesskole-elevene over hele landet til å nedlegge all kamp, enten det gjaldt kampen for høyere lån og stipend, kampen mot Schönberg-komiteens innstilling eller andre viktige saker.

Men å få oppslutning om ei slik linje blant yrkesskoleelever er ikke lett. I YLI (Yrkesskoleelevenes og Lærlingenes Interesseorganisasjon) mistet UH og AUF all innflytelse, og dermed lagde de sin egen organisasjon: YES!

YES NEDLEGGES?

I dagene 7.—9. april hadde YES sitt andre landsmøte, og Røde Garde har snakka med ei jente som var observatør på møtet, og hun oppsummerer inntrykket av landsmøtet slik: Rot, fyllesjue, og svært viktig: Det er stor uenighet innen YES om organisa-

sjonen skal opprettholdes eller ikke. Den har på ingen måte svart til Høyres, DNAs og Kirke- og Undervisningsdepartementets forventninger; med 14 medlemsskoler etter 2 års «arbeid». Uenigheten om YES gravferd går helt til topps i organisasjonen: Den avtroppende formannen i YES, Ellen Juul Andersen, (jus-student), og Morten Andreassen, nestformann i det gamle styret, avslørte begge at de totalt hadde mista trua på at YES kunne overleve.

YLI INVITERER YES TIL TILSLUTNING

Formannen i YLI, Bjørgulv Braanen, fikk ordet og inviterte YES til først å nedlegge organisasjonen, og deretter tilslutte seg YLI. I en overgangsperiode inntil ekstraordinært landsmøte skulle da YES få representanter på ulike trinn i YLI. Landsmøtet vedtok deretter at det ville være udemokratisk å vedta nedleggelse nå, men at det måtte diskuteres på YES sine medlemsskoler først.

Diskusjonene var preget av overflatiskhet, «nedkubbing» og av stadige avbrytelser fra ordstyrerbordet. Årsberetninga (som var på 1½ side) ble f.eks. kjørt igjennom på en time!

Den konsekvente elevfiendtligheten slo også igjennom på dette lands-

møtet; det var et flertall blant delegatene som slutta opp om Schönberg-komiteens planer om rasing av fagutdanninga.

Men et forslag mot nynorske lærebøker var så jævlig at det tilgjem i den forsamlinga ble stempla som reaksjonært.

HVOR KOMMER PENGENE FRA?

Den nyvalgte formannen i YES, som heter Tony Bjørnsen, går på Bergen Yrkesskole. Han har tidligere utmerka seg ved å være for det berykta nye ordensreglementet på den skolen.

Til slutt: Regnskapet for forrige år kunne ikke framlegges for landsmøtet, angivelig fordi det lå inne-låst hos en revisor! Det ble skumla om at han som hadde regnskapet var dratt til England!

Men nytt budsjett kunne de legge fram. Det balanserte på 400 000 kr., men noen redegjørelse for inntektene ville de ikke legge fram. Hvor får de penga sine fra?



Den avgåtte forkvinna i YES, jusstudenten Ellen Juul Andersen, nå uten illusjoner.

ISKALD GYMSAL OG DUSJ UTEN VENTIL

røde garde
korrespondent

Anne går på en middels stor ungdomsskole i Bergen. Da hun begynte i 7.ende så hun og de andre jentene i klassen at det var jævlig forhold for jentene på skolen. Særlig var jentenes gymsal og garderobe ille. Anne forteller:

— Da vi så gymsalen og garderoben vår er jeg sikker på at alle fikk frynsninger på ryggen ved tanken på at vi skulle være der to timer i uken i tre år.

— I gymsalen lakk det fra taket. Malingen skallet av veggene. Det var iskaldt. I dusjen var det ikke ventiler så vannet kunne renne ut. Så vi sto der med vann oppover ankene. Det var heller ikke dørstokk inn til selve garderoben, så det var fullstendig oversvømmelse etter hver gym-time. Garderoben var på 3x5 meter og der skulle 30 jenter skifte. Det var for lite benker, så de siste som

kom måtte legge klærne over ranselen på gulvet. Det sier seg sjøl at de ofte blir våte.

— Vi ble enige om at dette ikke gikk an. Klassen min streiket. Vi nektet å kle av oss og gå til gym-timen. Noen lærere støttet oss, men mange satte i gang en hetskampanje om at «småjentene har begynt å troble» og «hva er det de små venninnene våre har funnet på nå».

Nå er det blitt noen forbedringer, men vi er fortsatt ikke fornøyde. Vi har laga en Kvinnefrontgruppe med 10 medlemmer, og den og mange andre jenter vil jobbe videre for krava og for andre viktige jentekrav. Vi skal også jobbe for å få med mange av de jentene som egentlig er enige med oss, men som blir pressa av hetsen fra lærerne.

RG-korrespondent, Bergen

Tyrifjord :

røde garde
korrespondent

KAFFE OG TOBAKK FORBUDT!

1. Kaffe og tobakk er forbudt.
2. Det gis ikke seksualundervisning. I biologitimene hopper man ganske enkelt over denne delen av pensumet.
3. Gutter og jenter får ikke besøke hverandre på rommene.
4. Internatelevne får ikke lov til å ha bil på eller ved skolen.
5. Alle internatelevne må være til stede ved de utallige kristne møtene.
6. Etter mørkets frembrudd må ingen gå lenger enn opp til storveien (200 m) og tilbake igjen.
7. Omgang med ungdom i omegnen må ikke forekomme.

Dette er noen smakebiter fra reglementet ved Tyrifjord Høyere Skole. Skolen er en privat kristen ungdomsskole og gymnas som eies av adventistene. Ved starten av hvert skoleår må elevene skrive under på ei erklæring som fratar dem de mest elementære demokratiske rettigheter.

Brudd på reglementet straffes hardt. Ei jente ble tatt i røyking og utvist for alltid. En gutt og ei jente ble nylig nektet av skoleledelsen å ha fast følge. To gutter ble fratatt reise-TV på rommet sitt, og får det ikke igjen før i juni. En gutt sto med bar overkropp og prata med ei jente. Resultat:

Begge ble utvist i 14 dager for «usømmelig oppførsel». For mindre forseelser benyttes ordningen med meldeplikt hver halvtime om kvelden. Eleven må da kveld etter kveld vise seg for vakthavende i gutt/jenteinternatet hver halvtime.

Mange av lærerne er også veldig reaksjonære. Men blant elevene finnes det opposisjon. En lærer som skjønnmalte USAs krigsforbrytelser i Vietnam ble avbrutt av en elev som sa at han brøyt med historiske fakta. Når abortsaka blir diskutert, møter lærerne motstand.

Observatør

arbeider
ungdommen

Dette er han som vil ha større lønnsforskjeller:

Kaare N. Selvig tjener mer enn fem arbeidere

N.A.F.-direktøren Kaare N. Selvig tjener mer enn fem industriarbeidere tilsammen. På ett år mottok han et lønnstillegg som var større enn hele årslønnen for noen grupper — nemlig 50 000 kroner. Dette er N.A.F.-sjefen som ikke engang innrømmer at det eksisterer et lavtlønnsproblem. Han kan gjerne snakke om å stramme inn lønnsrammen. Kaare M. Selvig kan stramme inn fire vanlige arbeidslønninger uten å svelte ihjel.

Side 16



OM Å KASTE STEIN NÅR EN SITTE I GLASSHUS

«Arbeiderungdommen», avisa til AUF, slår i sitt siste nummer stort opp at Kåre Selvig i Arbeidsgiverforeninga tjente 293 500 kroner i 1975 — og ganske sikkert har fått gode lønnspålegg siden dengang. Vi er hjertens enige i at det er en hån mot arbeidsfolk når den karen snakker om å spenne livrei-ma inn.



Men Kåre Selvig er langt fra den eneste å hånne — mannen på «den andre sida» av forhandlingsbordet, Tor Halvorsen er ikke dårlig heller: i 1974 tjente han 106 000 kroner. Nå når han er blitt formann i LO, tjener han nok ikke mindre — og han lever attpåtil av de penga arbeidsfolk har betalt inn direkte som kontingent til fagforeninga!

Ellers kan vi kanskje anbefale AUF å ta en titt på Peder Søyland, formann i Norges Kooperative Landsforening (Samvirke-lagene). For han tjente 255 500 i 1975. Eller Direktør i Norges Bank og formann i Sosialistiske økonomers forening, Hermod Skånland som tjente 212 300 det året. Arbeiderpartiets folk begge to...

Eller ta en titt på noen medlemmer av «Arbeiderregjeringa» Bjartmar



Gjerde — inntekt 149 700 kroner, Inger Louise Valle — 147 700 kroner, og millionæren Jens Evensen — inntekt 151 200, formue 1 305 000 kroner.

Dette er lønnsnivået i AUFs moderregjering og blant de store gutta i par-

tiet deres. Får dere ikke flau smak i kjeften over å bære dere sånn over Selvig? Når han går hånd i hånd med deres egne partifeller i korstoget mot arbeidsfolks levestandard? Og de alle har omtrent like feit lommebok?



Aviså til RØD UNGDOM
Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5
Telefon (02) 35 32 62
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31
Postgiro for kommisjonære: 2 06 06 89
Abonnement koster 30 kroner for ett år
RØDE GARDE kommer ut hver måned
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Martman-Moe
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Bli med i Rød Ungdom!

Har du lest om sossen på baksida av dette nummeret av Røde Garde? Der ser du hvordan noen får her i Norge lever.

Rød Ungdom jobber for at slike folk ikke skal få ture fram slik de vil. De behandler vanlige arbeidere som dritt og ler hånlig av folk som ikke har ny bil og siste skrik i dyre moteklær. Vi sloss for at unge arbeidere, skoleungdom og

arbeidsløse skal få ei trygg framtid og bedre kår. For eksempel at ungdom skal ha gode fritidstilbud — slik som Ås-ungdommen som du kan lese om på midtsidene kjemper for.

Rød Ungdom mener at det vil komme en 3. verdenskrig der Sovjet vil angripe landet vårt. Dette må vi forberede oss på for å klare å kaste Sovjet ut og være en sjølsten-

dig nasjon — uavhengig av begge supermaktene.

Rød Ungdom arbeider for at Norge skal bli sosialistisk gjennom revolusjon mot de som har makta og pengesekken i dag. Bare da blir sosseungdommen hindra fra å ture fram og arbeidsgivere og rektorer fra å trakassere oss en gang for alle. Det er vi, arbeiderne og flertallet av folket — som skal ha

makta i samfunnet.

Bli med i Rød Ungdom og sloss sammen med oss for dette!

Kontakt en du kjenner i Rød Ungdom eller skriv til Rød Ungdom, boks 610, Sentrum, Oslo 1 — Du trenger ikke vite en masse, viljen til å sloss mot undertrykking og utbytting for et mer rettferdig samfunn er nok!

Leder:

Du skal få en dag i morra

«Dere har rett i at samfunnet er jævlig. Men det nytter ikke å forandre noe allikevel. Om vi lever til i morra eller i ti år til, spiller liten rolle.»

Ikke så sjelden møter vi denne reaksjonen når vi er ute og selger bladet vårt.

Røde Garde har ikke så fryktelig mange kontakter rundt omkring i landet. Men allikevel kan vi i dette nummeret fortelle om en del ting ungdom har kjempa for og fått gjennomført: I Odda fikk de gjenåpna dansen i Samfunnshuset. I Ås fikk de forhindre at Kafe Solheim måtte stenge. Jentene på barnehagekurset i Oslo fikk fast arbeid fram til 1. juli og høyere lønn. Kanskje ikke så fryktelig store spørsmål, men viktige nok for dem det gjaldt.

Norge er et rikt land fra naturens side. Fullt av muligheter til å gjøre det godt for folk å leve her. Men i dag går 60 000 ungdom uten arbeid. Og det vil ganske sikkert bli flere. Hva slags dag vi får i morra er ikke så godt å si.

Men vi har muligheten til å gjøre noe med framtida vår. Ungdom før oss har vist at vi ikke bare kan få lørdagsdanser gjenåpna, men at vi også kan vinne kampen om hvordan samfunnet skal være. I Kina, Albania, Vietnam og Kampuchea: Ungdommen sto i første rekke da imperialismen ble kasta ut av landet og grunnlaget for sosialismen ble lagt.

Tenk deg et Norge der du går morgendagen trygt i møte. Hvor arbeidsløshet ikke finnes. Hvor alle landets kirker er omgjort til ungdomshus og idrettshaller. Hvor frykt for å bli gravid er ukjent, fordi prevensjon er gratis og like vanlig som å pusse tenna.

«Verden tilhører dere, den er også vår, men tilsyvende og sist er den deres.» Dette er Mao Tse-tungs ord til ungdommen. Det er andre toner enn det vi får høre her i landet. Men Mao Tse-tung har så rett, så rett. Bli med å kjemp for et sosialistisk Norge!

SOMMERLEIR VAR FLOTT MEN KAN BLI ENDA BEDRE



Astrid, som gleder seg til å dra på leir, men ønsker en del endring i opplegget.

Røde Garde har prata litt med ei jente som var på Rød Ungdoms sommerleir for første gang ifjor:

— Hvorfor dro du på leir ifjor?

— Han jeg er sammen med skulle på leir, og på andre leirdagen dro jeg ned for å besøke han. Etter å ha fått litt inntrykk av livet på leiren, fant jeg ut at her ville jeg også være. Jeg dro rett hjem og pakka sekken, og med første buss dagen etter var jeg på vei til leiren.

— Hva syntes du var bra med leiren?

— Måten leiren var inn delt på, i brigader, synes jeg var bra. Det førte til at jeg fikk god kontakt med alle i brigaden min, jeg hadde nemlig litt spader da jeg kom, for det

var så masse folk der. Ellers var jo diskusjonene interessante.

— I år har Rød Ungdom tenkt å endre temmelig mye på leirene, hva synes du bør forandres?

— Jeg synes mye av stilen på leiren bør endres. Det er for mye alvor, det må være mer «fleip, gøy og kos». Siden det er sommerferie bør leiren ha mer feriepreg. Programmet bør også være mer løssluppent, istedet for at alt skal fastsettes til bestemte klokkeslett.

— I år skal det bli mer «fleip, gøy og kos» som du kaller det. Vi har også tenkt å gjøre programmet for leiren mer fengende, hva synes du vi må ha?

— Mer dans og rock, legge mer vekt på at folk lager kultur, mer besøk

fra utlandet, f.eks. fra Eritrea eller Azania. Vi bør kanskje dra litt mer rundt, og ikke være innafør leirområdet hele tida. Kanskje hovedtemaene ikke absolutt bør bygges opp om en stor innledning og gruppediskusjoner, men at det er mange flere valgfrie seminarer. Dessuten kunne det være en del kurser i f.eks. fotografiering, rockens utvikling o.l.

— I år er hovedtemaene rolla til den 3. verden i verden i dag, og den økonomiske krisa og dens innvirkning for ungdommen, kommentar?

— Det er bra med så aktuelle temaer, her kan det bli mye frisk debatt og krangel.

— Skal du på leir i år?

— GJETT!!



Idrettsleir på Tromøya 29/7 - 5/8



For første gang vil Rød Ungdom arrangere en egen leir for idrettsinteresserte. Det blir i uka 29/7—5/8 på Tromøya.

Her vil det bli undervisning i treningsmetoder og opplegg, teknisk undervisning i f.eks. fotball. Man vil lære mer om hvordan kroppen fungerer — hvordan ulik trening innvirker på kroppen o.l. Undervisninga og treninga vil bli leda av kvalifiserte folk.

Sjøl sagt vil spørsmålet om hvordan den progressive idrettsbevegelsen skal utvikle seg, og om forholdet mellom elite- og masseidrett bli sentrale på leiren. I tillegg vil det bli hoveddiskusjon om den 3. verden.

Meld deg på enten til noen Rød Ungdommere du kjenner, eller skriv til Rød Ungdom boks 670 Sentrum, Oslo 1

De andre leirene på Østlandet blir uka 8—15. juli og 12—19. august. sted enda ikke klart.

Ved himmelporten

Ein lesar i Måløy har sendt oss denne vitsen som ei gammal arbeiderkjerring fortalte han på jobben:

Det var ein ungdom som stod å banka på himmelporten. St. Peter kom ut og spurde kva han ville. Ungdommen sa at han hadde lyst til å komme inn i himmelen. St. Peter sa at det var heilt steikje fullt, så det ikkje var mulig, men spurde kva han hadde gjort på nede på jorda.

Ungdommen fortalte at han hadde vore budarbeider i Måløy. St. Peter sa då: «Det forandrar saka, då er det bare å komme inn, for då har du hatt eit helvete der nede.»

Er du interessert i natur og miljøvern?

Da burde du bli med i Samarbeidsgruppene for Natur og Miljøvern (snm). (snm) arbeider nå spesielt med oljepolitikk og vassdragsutbygging, og har også flere jordbrukspolitiske grupper.

Her er noen adresser å henvende seg til:

snm Trondheim: Singsakerbakken 20, 7000 Trondheim

snm Tromsø: Postboks 924, 9000 Tromsø

snm Molde: Postboks 1522, 6401 Molde

Oljegruppe (snm)-Oslo, postuttak Ullevål Hageby, Oslo 8

NOREG RUNDT

Landsmøte i NMU

260 kr til PAC

Støtt PAC!

POSTGIRO: 2 28 19 70

Frigjøringskampen treng penger

Norsk Målungdom (NMU) hadde landsmøte i Trondheim helga 31. mars—2. april. Dei viktigaste sakene var styrking av lokallaga og arbeidsprogrammet. I året som har gått har medlemma i NMU stått i spisen for aksjonane for nynorske læremiddel. I haust var 84 skular med 35 000 elevar i streik eller liknande aksjonar for nynorske læremiddel.

Landsmøtet vedtok en skarp resolusjon mot NGS-leinga sitt svik mot læremiddelkampen. Det vart òg vedteke at den viktigaste oppgåva for NMU i året som kjem blir å styrke nynorsken og dialektane sin stilling i skulen med utgangspunkt i propagandaen for dei norske dialektane og deira samanheng med det nynorske skriftmålet.

Landsmøtet vedtok òg ein hilsen til det eritreiske folket i deira frigjøringskamp, og kravde Sovjet ut av Afrikas horn, saman med ei rad andre vedtak og fråsegner. Røde Garde vil kome attende seinare med ei breiare dekning av NMU sitt arbeid.

Da Willoch ble skutt

For noen år sia blei den gamle subbete svart/hvitt TV'en på Sessvollmoen bytta ut med et flunkende nytt farge-apparat. Forhistoria til denne hendinga er noe spesiell.

En soldat som gikk streifvakt hadde ved en misforståelse satt fra seg et ladd gevær på TV-rommet! Som du skjønner kunne det hele gått riktig gæ'ernt. Takk og pris, så sendte fjernsynet en EEC-debatt denne kvelden. Blant de aktive debattantene var Kåre Willoch. Av en eller annen grunn var det en av soldatene som hadde spesielt imot Willoch. Han tok nemlig resolutt tak i den nærmeste børsa — den som var ladd! — og fyrte av rett i skallen på den gode herra Willoch!

«Ett slag og gensen er tom!» er det noe som heter. Nå blei Willoch rolig sittende, totalt uviten om at han svevde mellom liv og død, men TV-apparatet var en saga blott. Ikke akkurat en framgangs måte å anbefale — det får være grenser for militant kamp — men kulørt TV blei det i hvert fall for rekruttene på Sessvollmoen!

VI VIL HA DANSEN IGJEN

Dansen åpna i Tyssedal

For ei tid sida hadde Røde Garde ein artikkel om danseforbodet som vart innført i Samfunnshuset i Tyssedal, og om arbeidet ungdommen satte i gang for å få det oppheva.

Det nyttar å kjempe. Frå 2. påskedag vart danseforbodet oppheva! Ungdommen hadde synt at dei ikkje finn seg i alt. Dei spreidde løpesetlar, skreiv brev til fagforeningane og kommunen, samla underskrifter, og hang oppe eit transparent på Samfunnshuset og plakater i bygda.

Fagforeninga tok opp saka, og fekk i stand eit møte med husstyret og kommunen. I kommunestyret interpellerte Raud Valallianse om saka.

Husstyret måtte ta saka opp på nytt, og gjere om vedtaket sitt. No er dansen i full gang att!

Korrespondent

? Spørrespalte

Var Rød Ungdom feige på Hammersborg?



I byen hos oss har anarkistene flere ganger hevda at Rød Ungdom var noen jævlige feinger under Hammersborg-okkupasjonen høsten '76. De påstår at vi gikk inn for å gi opp okkupasjonen, at vi brøyt allmøtevedtak om å bli sittende da purken kom og rømte med halen mellom beina.

Jeg har nektet for at dette er sant. Rød Ungdom har alltid vært i første rekke til å forsvare streikende arbeidere og ungdom i aksjon mot angrep fra politiet. Det kan umulig være sånn at det var anarkistene som ledet an i okkupasjonen og kampen mot purken på Hammersborg, mens Rød Ungdom var et haleheng. Hva var det egentlig som skjedde på Hammersborg?

STØTTE UTAFA AVGJØRENDE

Kampen for bevaring av Hammersborg skole begynte lenge før okkupasjonen. Det ble samlet inn 15 000 underskrifter og arrangert flere demonstrasjoner. Det sto hele tida en kamp mellom to linjer i dette arbeidet. Rød Ungdom sto her i all hovedsak på ei riktig linje sammen med beboerforeninger i strøket, klubbungdommen og elever fra Arkitektthøyskolen og Forsøksgymnasiet. Vi mente at det var mulig å vinne kampen om Hammersborg skole, og at den viktigste delen av kampen var massemobilisering utafor skolen: Støtte fra beboere i strøket, klubbungdom andre steder i byen, støttedemonstrasjoner osv.

SV'S NEDERLAGSLINJE

Den andre linja, representert ved en del elever ved Forsøksgym med skolens rektor (bystyremedlem for SV) sto for en parlamentarisk nederlagslinje. De mente at når bystyret hadde vedtatt riving var slaget tapt. De forlot skolen ved å arrangere et sørgetog gjennom byen. De mente at okkupasjonen bare hadde som hensikt å skape så mye blest om rivinga som mulig. En konsekvens av dette var at de ikke så på mobiliseringa utafor som noe viktig i det hele tatt.

STOFFORBUD?

Også under okkupasjonen, inne i huset sto det viktige kamper blant okkupantene der Rød Ungdom sto på ei riktig linje. Vi kjempa for stoffforbud. Dette blei også vedtatt, men en del anarkister brøyt dette, og var så rusa når purken kom at de ikke var i stand til å gjøre noe som helst.

VIKTIGSTE KAMPEN STO UTAFOR

Det var også motsigelser på om okkupasjonen skulle ha en valgt ledelse. Det ble reist forslag om dette to ganger som ble nedstemt. Og det var motsigelser på kampformen. Vår linje gikk ut på at vi ikke hadde sjanser til å vinne kampen om rivinga militært inne i huset. Vi foreslo at når purken sto i rommet skulle vi trekke utafor og fortsette kampen der. Her ville vi kunne trekke med oss mye mere folk. Dette viste seg også å være riktig. Konfrontasjonen med purken inne i skolen tok 10 minutter. Kampene utafor varte i 4—5 timer.

RØD UNGDOM BRØYT VEDTAK

Så til der anarkistene i byen din har rett: Vårt forslag om å trekke ut da purken kom, ble nedstemt. Det ble vedtatt å bli sittende. I stedet for da å bøye seg for dette vedtaket og bli sammen med folka inne i huset, brøyt Rød Ungdommerne dette vedtaket og oppfordra folk til å trekke ut.

Dette var et alvorlig brudd på masselinja. Vi brøyt vedtaket som ungdommen hadde fatta, og ble ikke sammen med folka under konfrontasjonen med purken inne i huset. Denne grove feilen har Rød Ungdom i Oslo tatt sjølkritikk på i en løpeseddel en tid etter okkupasjonen.

Debatt

Ås-ungdommen og skjenkeløyet

I Røde Garde nr. 4/78 er det under vignetten «Noreg rundt» tatt med eit innslag om Ås-ungdommen som no har mista den einaste staden dei kunne vera på, Åsheim Kafe, fordi kafeen hadde mista skjenkeløyet sitt, og då ikkje lenger kunne driva økonomisk forsvareleg. (Se også reportasje i dette nr. Red. anm.)

Om det verkeleg var noko i kommunestyret si grunnlegging om at dei var redde for at ungdommen skulle bli dårleg påverka av å sjå folk som drakk øl, veit ikkje eg. Det er ikkje interessant heller.

Det som er interessant, er at tilhaldsstader for ungdom skal vera økonomisk avhengige av ølsal for å kunna halda det gåande. Det godtar ikkje eg. Ås-ungdommen har krav på ein alkoholfri tilhaldsstad. Difor må dette kravet reistast. Ås-ungdommen må aldri stilla seg bak krav om at Åsheim kafe skal få attende ølløyet. Det ville vera å gå ærend for profitørar som verkeleg veit å sko seg økonomisk på ungdommen og attpå sløvar og passiviserer dei.

Eg er samd i at Ås-ungdommen skal ha ein

(helst fleire) stader å vera. Dette er kommunen sitt ansvar. Alle dei tidlegare krav som ungdommen har reist om ungdomsrestaurant i rådhuset, møtelokale og ungdomshus, må haldast oppe og reistast med fornøya kraft. Åsheim kafe må halda fram. Eg meiner det er tull at dette ikkje kan skje utan skjenkeløye (men forteneasta vert nok adskilleg mindre). Dersom eigaren ikkje er viljug til dette, må anten kommunen overta kafeen og driva han som ungdomskafe, eller så må kommunen, om det viser seg at eigaren har rett og at det ikkje let seg gjera å få eit rimelig overskot ut av kafeen, yta tilskot til drifta. Dersom kommunen er så redd for edruskapen, bør den strekkja seg såpass.

Skal eg våga ein påstand, vil kafeeigaren gjera sitt ytterste for å pressa kommunen i denne saka, truga med nedlegging av arbeidsplassar, osv. Og det er svært sannsynleg at han får viljen sin, slik det har vore andre stader der det har vore same situasjon. Ei rett linje må vera: inga nedleggjing, vekk med ølet.

Medlem av Forbundet mot rusgift.



Er det sånn Forbundet mot Rusgift tenker seg Ås-ungdommens skjebne når Åsheim kafe fikk beholde skjenkebevillinga si?

Da Røde Garde skulle intervju prestene

KIRKEN DEN ER ET RÅTTENT HUS

En søndag gikk vi i kirken. Ikke med salmebok under armen, men med blokk og blyant og fotoapparat. Ved siden av en familie som skulle døpe ungen sin, kunne vi telle 25 folk på benkeradene. En av dem var Oslos ordfører Albert Nordengen.

I Oslo er det 63 filialer av statskirken. I bydelen hvor denne lå, og hvor det bare var noen hundre meter til neste gudshus, er det 8 — åtte — daghjems plasser for unger under 1½ år. Tankene våre gikk til ungdommen i Shkodra i Albania som bygde om byens kirke til idretts-hall.

Vårt egentlige ærend var å stille prestene noen spørsmål. Han leste Kirkebønnen, og i likhet med noen tusen andre prester hver eneste søndag bad han for Israel og for samling av Guds utvalgte folk. Vi tenkte vi skulle spørre hvorfor kirken på denne måten ga Guds velsignelse til Israels okkupasjon av nabostatene og brutale bombing av sivile befolkninga.

Da vi bad om å få noen ord med prestene ble vi vennlig mottatt. Men da vi la fram hva vi hadde på hjertet, ble vi like vennlig avvist. Han kunne ikke uttale



Ikke mange folk i kirken en søndag i april.

seg til en avis, for han måtte ikke bli satt i noen politisk bås. Han kunne ikke engang forklare oss hva prekenen egentlig hadde handlet om. «Presten må være alles mann. Når jeg

foretter en begravelse på Østre Gravlund tar jeg på meg blå skjorte. Når jeg foretter en begravelse på Vestre Gravlund tar jeg på meg rød skjorte.»

Ja da er det nok best å ikke

uttale seg om konflikten i Midt-Østen offentlig, men å begrense seg til å be for Israels krigføring og terror fra alle norske prekestoler hver eneste søndag!

NASJONAL UNDERTRYKKING ER GRUNNLAGET FOR RASISMEN



Å være fremmedarbeider i Norge er å være dobbelt undertrykt: Først fordi du er arbeider og for det andre fordi du tilhører en nasjonal minoritet og derfor blir nasjonalt undertrykt. Skal vi kunne reise en slagkraftig kamp mot rasisme og for enhet mellom alle arbeidere, er det nødvendig at vi forstår dette.

For nettopp den nasjonale undertrykkinga er grunnlaget for rasismen — derfor blir fremmedarbeidere fra den tredje verden, og ikke de fra USA og Sverige, utsatt for innvandringsstopp, polititrakassering og slumboliger.

Her trykker vi innledninga til et foredrag som Sigurd Allern holdt i Oslo nylig:

«Alle kjenner til ulike former for diskriminering og trakassering av fremmedarbeidere. Den er til og med offisielt erkjent. Sjølfølelsen og Ny Tid har nå begynt å skrive om skolemobbing og rasisme, slumboliger og ghettoer. Sånne ting er både borgerlig-liberale og revisjonister imot. Av og til får vi også opinionsundersøkelser som viser at jo høyere utdanning folk har, desto mer «tolerante» er de overfor andre folk og nasjoner. Og omvendt. Sånn skapes inntrykket av at rasisme først og fremst er et uttrykk for ideologiske fordommer og at liberalt opplysningsarbeid vil gjøre slutt på sånne former for diskriminering.

Men dette er en overfladisk, falsk og farlig reformisme. For fremmedarbeidernes situasjon springer ikke ut av nordmenns rasefordommer, sjøl om slike finnes i rikt monn. Det som kjennetegner fremmedarbeidernes situasjon er det dobbelte åket. Som norske arbeidere er de utbytta, de selger arbeidskrafta si og skaper merverdi som grunnlag for kapitalistenes profitt. Men i tillegg — og det er det viktigste for oss å forstå — skiller fremmedarbeiderne

seg fra norske arbeidere ved at de også er nasjonalt undertrykt. Denne nasjonale undertrykkinga er ikke en «fordom», den er uløselig knytta til hele det kapitalistiske, imperialistiske systemet.

Den amerikanske negerteoretikeren Haywood har skrevet ei utmerket kommunistisk brosjyre som heter «The negro question». Der påpeker han at kjerna i all rasisme egentlig er nasjonal undertrykking, at grunnlaget for rasisme er at det fins nasjonal undertrykking i det virkelige livet, at det fins imperialistiske nasjoner som utbytter og plyndrer andre, at det skapes teorier om «herrefolk» og «slavefolk» og at rasisme er det verste og mest ekstreme uttrykket for den nasjonale undertrykkinga. Men det betyr også at man ikke kan fjerne rasismen ved hjelp av opplysningsarbeid eller bare ved ideologisk kamp. For grunnlaget for rasismen ligger i sjølve imperialismen, i utplyndringa og herredømmet over undertrykte folk og nasjoner. Bare når dette imperialistiske systemet blir knust, kan vi for godt bli kvitt alle former for nasjonal undertrykking og utslaga i f.eks. rasistisk ideologi.»

Stavanger

røde garde korrespondent

100 PÅ MØTE OM POLITIVOLD

Stavanger er en by der ungdommen i lengre tid

har merka politivolden. Rød Ungdom i byen har

gått i spissen for å danne ei Ungdomsgruppe mot politi-

vold, og onsdag 12. april møtte hele 100 ungdommer opp i Gamle Kvernåvik Fritidsklubb for å danne gruppa. Det var tydelig at et initiativ som dette var lenge etterlengta — det kan tjene som en pekepinn for andre også.

På møtet blei folk oppfordra til å komme med eksempler på politivold, og på hvordan vi kan møte den. Det mangla ikke på eksempler — både på fysiske overgrep fra politiets side, og på grov og uhøflig munnbruk fra politiet overfor ungdom. Politiet burde få seg en trøkk sjøl for hvordan de behandler ungdommen, mente noen.

Noen var redde for at hvis vi satte igang aksjoner, så ville politiet møte dette med gjengjeldelsesaksjoner, hevnaksjoner på enkeltpersoner. Dette blei diskutert og vi blei enige om at hvis alle var med, ville ikke politiet tørre. Vi bestemte også på møtet at vi skal ha demonstrasjon den 22. april.

RG-korrespondent, Stavanger





Nei til nedbygging av Dagali og Veig!

«Det ville være uheldig dersom kraftutbygging av Dagalifallene finner sted. Rent fiskerimessig hører dette området til de beste av sitt slag her i landet, både næringsmessig og sportsfiske.»

Dette har fiskerikonsulenten for Øst-Norge uttalt i anledning av at Norges Vassdrags- og Elektrisitetsvesen og Buskerud Kraftverk lenge har hatt forskjellige planer om å nedbygge Dagalifallene og Veigfallene på Hardangervidda.

Det er mange tungtveiende argumenter for bevaring av Dagali og Veig. Det viktigste er at beiter for tusenvis av husdyr og villrein blir neddemt, spesielt i Veigdalen og ved Hein. Videre er Hardangervidda et sted hvor tusenvis av folk drar på ferie for å komme til hektene igjen et-

ter stresset i fabrikkene og andre plasser. Det er ikke noe særlig avstressende da å traske mellom kraftledningene og neddemte vann.

Ikke minst er det helt unødvendig å utbygge Dagali og Veig. Mesteparten av den energi vi bruker i Norge i dag går til kraftkrevende industri som

aluminiumsindustrien ca. 50 prosent, ca. 15 prosent går til annen industri og bare 35 prosent går til husholdning, handel, transport osv.

I 1974 startet Odda Naturvernforening underskriftsaksjon mot nedbygging av Dagali og Veig. Det var omtrent 30 folk fra bygdene rundt Hardangervidda som sto bak oppropet. I første rekke var aksjonen tenkt på som en liten lokal aksjon, men den fikk raskt omfattende karakter. 29. april 1977 kunne Odda Naturvernforening legge 13 300 underskrifter for vern av Dagali og Veig på bordet for Industrikomiteen i Sortinget.

LITT OM ANDRE ENERGIFORMER GENERELT

Når man først snakker om vassdragsutbygging og

hvorfor vi er mot utbygging av Dagali og Veig så må vi også se på hvilke andre energiformer det er.

Atomkraft (fisjonskraft): Fordelene med atomkraftverk er at det er en meget effektiv måte å produsere energi på sett i forhold til andre varmekraftverk og spesielt vannkraftverk. Ulempene er imidlertid langt overskyggende: fare for reaktorulykke, spredning av Plutonium og derved også fare for ytterligere spredning av atomvåpen.

Vindkraft, tidevannskraft og jordvarme er tre fornybare kraftressurser som kan få betydning lokalt, men neppe globalt. Jordvarme går ut på å utnytte varmen i jorda som ved de varme kildene i Island.

Solenergi er den alternative energiformen som er

mest fremme i diskusjonen nå for tiden. Det er to måter å utnytte den på, den enkleste og vanligste er solpaneler som opptar energi fra sola og varmer opp vann som da brukes til husoppvarming. En annen måte er å få vannet gjennom en generator som omdanner varmen til elektrisk energi som kan overføres til en akkumulator så man kan få

mer konstant tilgang på energi.

Ved videre energiutbygging er det viktig å satse på de fornybare energiresursene som solenergi, vannkraft og vindkraft fremfor lagerenergi.

Ved lagerenergi menes de begrensede energiformene som kull, olje, gass og uran.



«Vi er alle broilere»

Friluftsgruppa ved Tåsen ungdomsskole i Oslo har nettopp hatt en svært vellykket filmframvisning for 9. klassene ved skolen. Vi viste en opplysningsfilm mot atomkraft og en film om broilerproduksjonen.

Atomkraftfilmen tok for seg en rekke tall og fakta om ulykker, strålingsfare, hva som skjer med avfallet osv. Vi så at radioaktive stoffer blir dumpet i Irskehavet, og at spillvann fra kjernekraftreaktorer i Tyskland varmer Rhinen opp 10 grader og ødelegger alle muligheter for at fisken kan leve ved å minske oksygenmengden i vannet.

Vi fikk høre om radioaktive stoffer hvor det tok så lang tid å bryte ned den radioaktive strålingen bare til det halve, at de måtte bli holdt i kjempemessige containere med konstant omrøring og nedkjøling i 600 år og under tilsyn i hundretusener av år.

Filmen hadde så mye fakta at det noen ganger flommet over og gjorde den litt kjedelig, men den viste oss klart at det er en døds-



felle å bygge slike kraftverk med de sikkerhetstiltakene det norske samfunnet har å by på.

Filmen om broilerproduksjonen tok opp forholdet mellom høns og mennesker og teknikk. Det starta med hvordan hønsene første gang ble fanget av menneskene og tok oss med fram til de moderne broilerfabrikkene hvor artene blir utklekket i halvmørkt neonlys, med et minimum av bein og vinger. Etter førti dager ser de for første

og eneste gang sollys på veien til slakteriet.

Filmene høsta stor applaus. Dette var noe annet enn de kjedelige skolebøkene, sånn skulle vi lære! Prøv å få i stand noe liknende på din skole!

«Flere atomkraftverk», 50 min., norske kommentarer, kr. 100.

«Vi er alle broilere», 25 min., norsk, kr. 60.

Bestilles fra Norsk Filmsenter, (02) 46 91 67.

Vi fikk leien betalt av Oslo skolestyre.

Elevkorrespondent

Kjempetilbud fra Norsk Filmsenter!

«De filmfolkene som i 192 startet Norsk Filmsenter, ønsket å skape en ikke-kommersiell film — en film som filmarbeiderne og publikum kunne ha avgjørende innflytelse over.

Bakgrunnen var at de kommunale kinoene ikke viste noen interesse for å fremme en slik målsetting. De så på filmvisning som et rent forretningsmessig foretagende. Derfor var det nødvendig å skape en alternativ distribusjon der filmene ble brukt, i tilknytning til diskusjoner, møter, undervisning etc.

Egentlig dreide det seg om et grunnleggende kultur spørsmål: skal film være et redskap for å forstå, oppleve og forandre virkeligheten.»

Opplyttende lesning? Ja, og slik åpner bestillingskatalogen fra Norsk Filmsenter. Og jammen er det litt av et tilbud Filmsentret har! Ikke mindre enn 74 progressive filmer har du å velge mellom, og det skal godt gjøres

om det ikke finnes en film her akkurat til ditt formål. Her er noen eksempler: *ATTICA*, en film om fangeoppøret og den blodige massakren i Attica-fengslet i New York 1973, *ET HELTEMODIG FOLK*, om frigjøringa av Kampuchea, *FOLKEVILJE I OG II*, to 1. mai-tog i Oslo settes opp mot hverandre for å vise avstanden mellom politiske ledere og den jevne mann, *HOVEDFIENDEN*, spennende spillefilm om kampen mot imperialismen og føydale godseiere i Latin-Amerika, *TIL MINNE OM MAO TSE-TUNG*, glimt fra sørgehøytidelighetene over hele verden, *NYE SVERIGE*, om ungdom i en drabantby, og ikke mindre enn fem filmer om Palestinerne og frigjøringskampen!

BESTILL FILM!

Prisene på filmene varierer fra 10 kr. til 250 kr. De aller fleste ligger godt under 100 kroner. Tenk på denne muligheten neste gang dere



NORSK FILMSENTER

KATALOG

planlegger kultur til et arrangement!

Filmene kan bestilles over telefon (02) 46 91 67, mandag — fredag, fra kl. 16.00—17.00, eller skriftlig fra: Norsk filmsenter, postboks 7198 Homansbyen, Oslo 3. Herfra kan du også bestille katalog over filmene.

Kommunestyret har talt

BARE GATA IGJEN TIL UNGDOMMEN

Ås kommune har alltid vært fiendtlig innstilt overfor den uorganiserte ungdommen. Ungdomsrestauranten som blei lovt åpna i Ås nye rådhus er aldri blitt noe av. I kjellern på rådhuset er en fritidsklubb som bare har åpent to ganger i uka for ungdom under 18 år.

Men nå har Ås-ungdommen fått nok. I vinter samla de 450 underskrifter bak kravet om at et kommunalt hus, Drøbakvn. 6, ikke skulle rives, men restaureres til ungdomshus. 35 ungdommer satt og hørte på kommunestyremøtet da husets framtid ble behandla. Og resultatet var ikke uventa: Huset ble vedtatt rivi.

tivt for å få beholde stedet. Kommunen burde tenke seg flere ganger om før dem gjør noe sånt a gitt!

BRIGARD, KJØLEMONTØR, 56 ÅR:

— Det er no forbanna tull å stenge kafeen. Det har aldri vært noe bråk der så lenge jeg kan huske, og ingen får så mye som en dråpe øl før dem er 18.

Det er ikke no rart at ungdommen aksjonerer, for dem må jo ha et sted å vera dem også. Det dere skulle gjøre var å troppe opp på kontora til kommunen og sette dere der. Kanskje først når dem får dere inn på kontoret sitt, ser dem hvor mange og hvor sterke dere er. Men detta med at Skotterud ikke får drive kafeen sin lenger er helt typisk. For det lønner seg selvfølgelig mye bedre for kommunen å satse penger og hjerterom for den nye eieren av Ås hotell — der satser dem jo på finfolket sine vaner. Det eneste som betyr noe er hva som gir best økonomisk avkastning!

Før ungdommen omtrent hadde fått svelge denne saken, kom en ny: Åsheim kafe (kalt Texas) fikk ikke fornye sjenkebevilgningen og kafeen må stenge. Ås-ungdommen ble nå fratatt sitt siste tilholdssted.

Ungdomsaksjonen holdt møte om saka der 74 ungdommer vedtok å kreve at kommunestyret omgjør vedtaket sitt, slik at Åsheim kan åpne igjen. En formiddag på stand ble det samla inn 180 underskrifter for kravet på 3½ time.

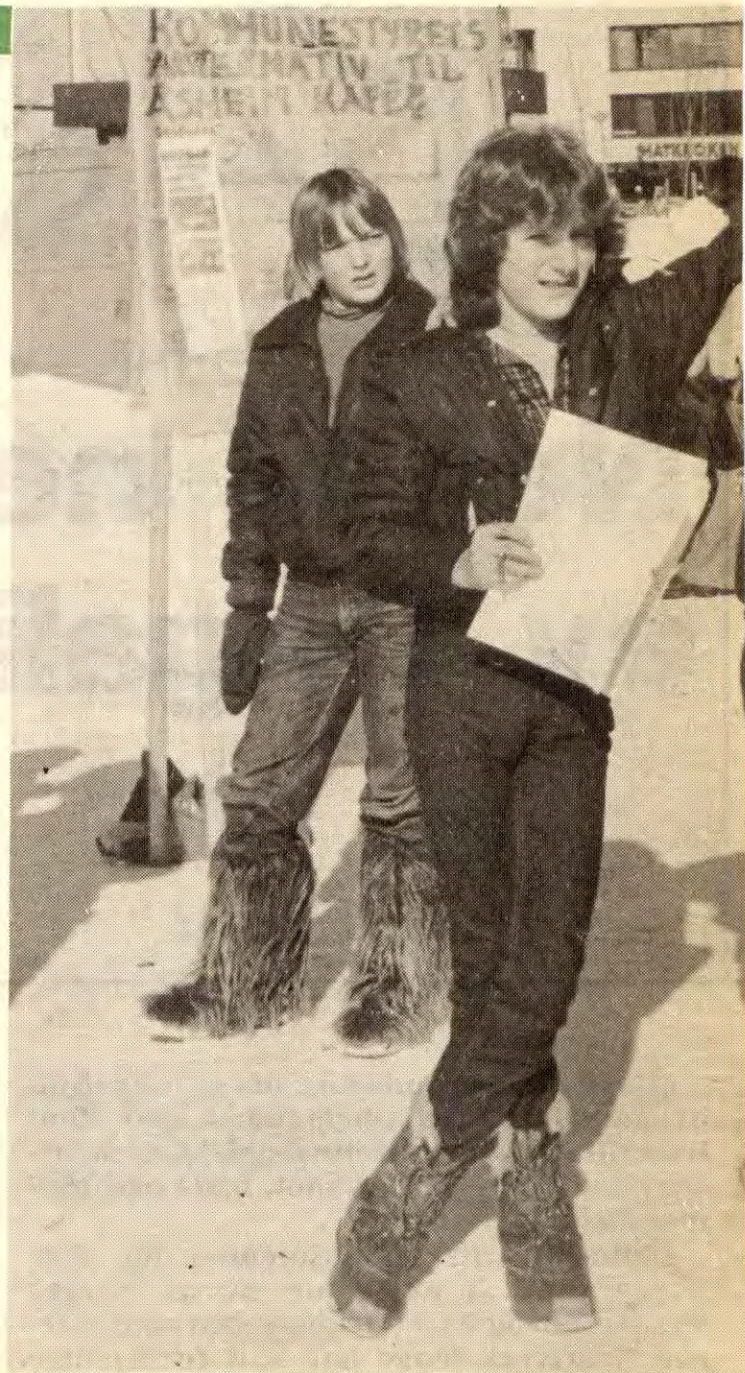
Røde Gardes korrespondent i Ås har spurt et par eldre Ås-beboere hvordan de stiller seg til ungdommens krav i denne saka.

ÅS-BOER, 63 ÅR:

— Det er helt høl i hue å stenge kafeen nå — hvor skal ungdommen gå da? Og jeg synes det er supert at ungdommen gjør noe ak-



Brigard, 56 år; Full støtte til ungdommen!



Ås ungdommen i ak



Åsheim kafe er gammaldags og koselig. Ungdommens siste tilholdssted, som kommunen ville ta fra dem.

Kafeen åpna igjen!

Åsheim kafe er åpna igjen! Kommunestyret tok saken opp på nytt, og fra forrige gang saken var oppe, hadde nå flertallet nå snudd seg for at Åsheim kafe skal få videre ølbevilgning og da fortsatt kan holde åpent.

Det var særlig ungdommens situasjon som ble tatt opp på møtet. Vi ser dette som en kjempestor seier for ungdomsaksjonen her på Ås. Vi kommer ikke til å gi oss med dette, men fortsetter kampen for å få et sted å være for ungdommen på Ås. Vi vil oppfordre all annen ungdom til å ta opp kampen med kommunepampene, det nytter!

Men Ås-ungdommen er sjølsagt ikke fornøyd med situasjonen, sjøl om de klarte å hindre at Åsheim kafé måtte stenge. 6. april arrangerte ungdomsaksjonen et konfrontasjonsmøte

mellom kommunepampene og ungdommen. Møtet samla 50 ungdommer og 11 kommunepamper. Ungdommen la fram kravet om å få Drøbakvn. 6 til ungdomshus.

I diskusjonen etterpå ble det sagt mange store ord fra pampenes side. De var «i prinsippet helt enig med ungdomsaksjonens krav». Venstres representant inviterte til og med ungdommen med på gruppestyremøtet deres.

Men til tross for store ord ble det ikke lovet noe som helst konkret. Men det var tydelig at kommunen er på gli når det gjelder Drøbakvn. 6. SV-representanten har begjært saka opp på nytt. Kino- og kultursjef Terje Kristiansen har støttet ungdomsaksjonen hele tida.

Det nytter å kjempe! Ås-ungdommen slåss videre for å få Drøbakvn. 6!

JENTER MED TÆL I!

Ei «lønn» først på 800 kr. seinere på 1800 kr. i måneden, ingen betaling under sjukdom, motstridende beskjeder og brutte løfter. Dette er behandlinga arbeidsløse jenter fikk av Arbeidsformidlinga og Barnevernskontoret i Oslo da de gikk på et 3 måneders kurs i barnehagearbeid. Tilbudet var et ledd i «ekstraordinære tiltak for å bekjempe ungdomsarbeidsløsheten», – Arbeiderpartiregjerings valgflask til ungdommen før siste stortingsvalg.

Selve undervisninga var jentene godt fornøyd med. 30 timer i uka jobbet de på en avdeling i et daghjem, 10 timer i uka hadde de gruppearbeid. En fin kombinasjon av teori og praksis. Men derimot ble jentene grundig lei

av tomme løfter og motstridende preik om hva kurset skulle føre fram til. Og de ble lei av å gjøre fullgodt arbeid for kommunen for ei lønn som ikke var til stort mer enn lommepenger.

De skreiv brev til arbeidskontoret. Da de ikke fikk svar, ba de om å få være med på det møtet som skulle avgjøre deres videre skjebne. Da de ble nekta det, møtte de likevel opp. Overleverte et brev med kravene sine, og sto utafor døra da møtet var slutt.

Og den eldgamle erfaringa slo til nok en gang: Det nytter å kjempe! Jentene fikk gjennom kravet sitt: Fast arbeid på ett daghjem fram til 1. juli. Lønn som assistenter til 22 kr. timen.



Marit Astrid, Vigdis, Inger og Astrid, utafor den stengte døra.

— Lei av kommunens lommepenger og av å bli hersa med

Brutte løfter

— Kurset begynte i oktober i fjor og skulle vare i 3 måneder, forteller Marit. Vi fikk aldri vite om kurset egentlig ga noe kompetanse hvis vi skulle søke annen utdanning eller arbeid. Men etter kurset skulle vi enten få fast arbeid eller lengre vikariater, ble det sagt.

Midtveis i kurset fikk vi så vite at det var forlenga til 6 måneder – det var bevilga mer penger. Ved juletid fikk vi vite at vi skulle få fortsette som ekstrahjelp til 1. juli. Men 20. mars ble vi fortalt at nei, det ble det nok ikke noe av, men om to dager skulle det være et møte som avgjorde saka. 31. mars fikk vi beskjed om at vi skulle få fortsette i 14 dager til. Etter det skulle vi være vikarer på huset. Denne ordninga skulle gjelde fram til 1. juli. Men 5. april kom så meldinga om at etter 14. april måtte vi være vikarer på minst tre forskjellige daghjem.

Men da hadde vi fått nok!

Vigdis: — Da jeg så annonsen om dette kurset, jobbet jeg som hushjelp hos en familie med to unger. I begynnelsen hadde jeg arbeidstid fra 7.30 til 19.30. Seinere klaga jeg på arbeidstida og fikk litt kortere dag. Men lønna var hele tida 1000 kr. måneden pluss kost og losji. Da jeg leste om kurset, syntes jeg det var et bedre tilbud.

— Hva slags lønn fikk dere?

Marit: — De første 3 månedene fikk vi 36,50 om dagen, dvs. ca. 800 kroner måneden. Så steig lønna til praktikantlønn, 1842,—. Etter at de hadde trukket skatt, ble det igjen 1404,—. En gang trakk de oss feil i skatt, og utbetalte oss 1400,—. Da fikk vi 4 kroner ettersendt på postanvisning etter noen uker!

LOMMEPEGNE FRA KOMMUNEN

— Hvordan har dere klart å leve på 1400 kr. måneden?

Alle: — Det går ikke an!

Inger: — Hvis du ikke bor hjemme er det omtrent umulig. Men det er veldig lite tilfredsstillende når du er voksen å måtte leve på foreldra og få lommepenger av Oslo kommune.

Vigdis: — Da vi tidligere i vinter ble lovet assistentlønn som er omtrent 22 kr. timen, flytta jeg hjemmefra, for jeg hadde så lang veg til jobben.

Men vi fikk jo ikke den lønna da. Jeg har 400 kroner måneden i husleie og strøm, og 90 kroner går til Universalkort. Rundt 800 kroner måneden ble igjen til alt annet. Jeg har vært heldig som har hatt en boende på besøk som har holdt meg med maten!

Marit: — Vi har ikke fått noen penger under sjukdom. Jeg var sjukmeldt i tre uker uten å få fem øre.

Inger: — Vi blir sett på som skoleelever og får lønn deretter. Men samtidig har vi full arbeidstid og må jobbe i skoleferiene.

ALLE SKYLDER PÅ HVERANDRE

— Har dere gjort noe tidligere for å få skikkelig svar på hva kurset skal føre fram til?

Astrid: — Vi har hele tida bedt om å få en fra Arbeidskontoret opp på kurset for å fortelle om utsiktene våre. Det bad vi om allerede i oktober, rett etter at kurset starta. Men det kom aldri noen.

Marit: — Hver gang det har kommet en ny beskjed og deretter en ny kontrabeskjed, skylder Arbeidskontoret og Barnevernskontoret på hverandre. Ingen har sagt noe. Og ingen har noe ansvar.

Inger: — Vi har lært om samarbeid på kurset, opp ad stolper og ned ad vegger. De kunne visst trenge et sånt

kurs i samarbeid sjøl!

ET STED GÅR GRENSA

— Hvorfor ville dere ikke godta tilbudet om å være vikarer på tre forskjellige daghjem?

Marit: — Vi ville ikke akseptere det fordi vi er blitt lovet noe annet. Det var et mye dårligere tilbud. Det får være grenser for at de skal kunne herse med oss akkurat som de vil!

Astrid: — Å vikariere på tre daghjem samtidig er en umulig arbeidssituasjon. Du skal jobbe på opptil 15 avdelinger med forskjellig dagsrytme, arbeidstid, unger, personale, pedagogisk opplegg. Vi ville ikke få være med på personalmøter, ikke rekke å bli kjent med ungene.

Når du legger deg om kvelden vet du ikke hvor og hvordan du skal jobbe neste dag.

Marit: — Dessuten ble vi lovt ansiennitet hvis vi var faste vikarer på ett daghjem. Det ville vi ikke få med en slik annen ordning. Heller ikke lønn under sjukdom.

— Vil dere anbefale annen ungdom å begynne på liknende kurs?

Astrid: — Vi fikk det spørsmålet på et skjema på kurset. Jeg svarte: TJA.

Marit: — Jeg skreiv: Ikke under sånne forhold!

sjon



Drøbakvn. 6. Her skal det bli ungdomshus!



Reisebrev fra Libanon:

En gang sender vi helsegrupper til Norge

«Shebeb» — det betyr ungdom på arabisk. Men det er også ordet de bruker om de som akkurat nå kjemper mot sionistenes okkupantstyrker i Sør-Libanon. Det er ordet de bruker om fedayins i basene. «Kif shebeb — Hvordan går det med ungdommen?» — spør de når folk kommer inn fra fronten. For det er ungdommen fra 10 til 25 år som er hovedkrafta i den væpna kampan.

Akkurat i disse dagene kommer det opp nye plakater på husveggene ved Det arabiske Universitetet i Beirut, der den palestinske frigjøringsbevegelsens organisasjoner har hovedkontorene sine. Du finner dem igjen i hele Vest-Beirut, og i byene sørover til sionistenes linjer. I basene, i leirene i libanesiske landsbyer, i frigjøringsbevegelsens sykehus og klinikker. På hver plakat et foto av et ungt ansikt, et navn, en kort livshistorie. Født i Nablus i Palestina 1962 — drept ved Tibnin i Sør-Libanon 16. mars 1978. Født i Borj el Parasjne leir i Beirut 1965 — drept ved Taibe i Sør-Libanon 17. mars 1978. Slik hedrer den palestinske revolusjonen og de patriotiske libanesiske styrkene minnet om sine martyrer. Disse plakatene forteller om et forhold til døden som er en selvfølge her, men som er vanskelig å venne seg til for en som kommer fra andre forhold.

Jeg husker en som fulgte oss tilbake fra Beirut til klinikken i Bint Jbeil engang tidlig i vår. Han ville så gjerne reise og se an-



Ebba Wergeland i Palestinakomiteens helseteam på taket på barneskolen i Bint Jbel. Skolen er bombet flere ganger.

Skolen ved «Østen er rød»

Besøk på en kinesisk skole

Inntrykk fra et besøk på en barne- og ungdomsskole den 27/3-78.

Ungdomsskolen hører med til og er bygget av arbeiderne ved fabrikk «Østen er rød» i Loyang. Fabrikk har 23 000 arbeidere.

Vi får først litt omvisning. Vi går inn i et enkelt hvitkalket murrom der gutter og jenter i 7 årsalderen sitter og lager ledninger til traktorer. Dette driver de med 1 time i uken. Jeg synes det er et eksempel på hvordan ungene blit tatt på alvor i Kina. De er med på samme arbeidet som foreldrene deres gjør.

Vi får så spille bordtennis mot noen gutter og jenter. De spiller godt. For oss så betydde den mye den kontakten vi fikk med kinesisk ungdom gjennom de konkurransene vi hadde med dem.

Vi hadde et besøk innom en ungdomsskoleklasse som drev engelsk-undervisning. Utenfor sto en veggtafle med nydelig skrift og fargerike tegninger. Teksten var: «A foreign language is a weapon in the struggle of life. Language is a most important weapon in the human intercourse.» Inne i klasserommet henger bildene av Mao og

Hua på ene kortveggen, og bildene av Marx, Engels, Lenin og Stalin på den motsatte veggen. Elevene øver i kor på ord læren har skrevet på tavlen. Ordene er: revolutionary line, communist, revisionist line in education. Stor forskjell fra innholdet i de orda jeg øvde på i engelsktimene mine på skolen.

Vi går innom en kunstklasse. Ungdommene som sitter der i dyp konsentrasjon er cirka 11 år. De sitter og tegner etter en gipsmodell, hode til en kvinnelig, og en mannlig frigjørings-soldat. For en kvalitet over tegningene. Dette er noe vi er blitt



slått av ved alle besøkene våre på daghjem og skoler, ungenes prestasjoner er på et svært høyt nivå, de får utviklet seg til det ytterste, noe som sikkert er med på og forklare den rolige selvtilliten deres.

Vi går gjennom skolegården og det ringer ut. Musikk strømmer ut fra høyttalere og elevene stiller seg opp på rekke uten noen lærer foran seg, og gjør fine gymnastikkøvelser i takt.

Vi skal nå få se et kulturprogram. På de hvite murveggene henger vennskapsplakater fra andre land. 10 jenter i blomstrete bluser synger til trekkspillarrangement en hyllingsang til

formann Hua. Solen skinner inn den nakne ruta, på de smilende jentene som gjør de utadstrek-kende myke bevegelsene der fingertuppene peker opp mot himmelen. Vi sitter over en time og ser på ti opptredener.

Det er sanger som både i innhold, og ved musikken og måten de blir fremført på, spraker av entusiasme, styrke og tro på framtida. Det er sanger som lovpriser Mao og Hua, forskjellige provinser og steder i landet.

Eller som er om at folkene må lære av Taching og Tachai, og gripe revolusjonen.

Den siste melodien var en hylling til den dumme gamle

mannen som ville flytte fjellene.

Orkesteret består av 8 musikere, mange instrumenter er gamle klassiske kinesiske instrumenter. Stemmene til sangerne er så høye, sterke og gjennomskjærende at vi føler det som rommet kan løfte seg ved denne styrken.

Ungdommene som opptrer er rolige og vennlige, uten spor av sjenanse og nervøsitet. De ser frigjorte og glade ut. Vi går fra traktorfabrikken med et mektig inntrykk. Ved avskjeden stimler de sammen om oss, og vi klapper til hverandre. De ber oss sende hilsener til det norske folket.



Streik på Londons fineste hotell

London, (NTB—UPI) Ca. en fjerdedel av betjeningen på det berømte Claridges Hotel i London gikk tirsdag til streik. Det er første gang noe slikt hender i det elegante hotellets 163-årige historie. Hotell-ledelsen informerte gjestene om at det ikke var mulig å opprettholde hotellets velrenommerte standard når det gjaldt service, og at romprisene av den grunn ville bli redusert med 30 prosent. Hotellets gourmet-restaurant kan nå bafe tilby en redusert meny med enkle retter, og den vanlige store engelske frokost er erstattet med kun kaffe og te. Kjøkkenpersonalet, kelnere og værelsespiker forlot arbeidet i protest mot oppsigelsen av en 19 år gammel kjøkkenlærling. Hotellledelsen sier at kjøkkenlærlingen ble sine plikter på en skikkelig måte. De streikende hotellarbeidere hevdgrunnen er at han forsøkte å få hotellets ansatte til å organisere seg. 20 streikvakter er plassert utenfor hotellet med teksten: — Vi vil bryte ned ledelsens viktorianske idealer.

Aftenposten

PALESTINAFLAGGET PÅ TRANDUM OG PÅ VESTBREDDEN

«Den metoden kjenner jeg igjen,» sier ei jente som er kommet hit til Libanon fra Vestbredden (okkupert siden 1967). «Vi brukte å heise det palestinske flagget inne på sionistsoldatenes område når det var store demonstrasjoner i byen. For da var de alle ute for å slå ned demonstrantene.» Hun som forteller er 18, og kom hit for noen måneder siden. Sikkerhetspolitiet hadde fått rede på at hun jobbet for PLO. «Jeg kjente for mange navn. Og jeg visste ikke om jeg ville være sterk nok», sier hun og tenker på torturen i sionistenes fengsler.

«VI SKAL SENDE HELSEGRUPPER TIL NORGE»

Den som er her noen måneder slik som Nina og jeg har vært, merker først og fremst hvor mye vi har å lære av våre venner her. Om tålmodighet, om å kunne arbeide planmessig på lang sikt, om å bruke erfaringene fra nederlag og tilbakeslag til å komme ennå sterkere igjen, om å kunne forene kreftene mot den felles fienden, på tross av uenighet om underordnede spørsmål.

«Men vi lærer av dere også, det er ikke bare noe vi sier for å være høflige,» sier 25-åringen i en base i fjellene i sør. Han har allerede ti år bak seg som frigjørings soldat. «Når dere arbeider her blant oss, sendt hit av våre venner i Norge, hjelper dere både oss og lokalbefolkningen her å forstå at vi ikke er aleine i denne kampen, vi er del av en front som skal legge all imperialisme og sionisme i grava. Verdensimperialismen lar ingen i fred. Om ikke lenge kan det være dere som må gripe til våpen for å forsvare landet mot okkupantstyrkene. Og vi som sender helsegrupper til Norge, og demonstrerer i gatene til støtte for deres kamp.»



dre land, og møte ungdom i andre deler av verden. «Jeg liker å reise. Jeg liker å leve. Men jeg har ikke så mye tid. For mest av alt ønsker jeg å få leve med folket mitt i vårt eget Palestina. Derfor er jeg fedayin, og derfor lever jeg kanskje bare 3–4 år til.»

Når de spør om ungdom i Norge, bruker vi å fortelle fra solidaritetsarbeidet heime,

om hva ungdommen lærer om Israel og Palestina på skolene, om hva vi kan gjøre for å få fram sannheten om «det hellige land» og om palestinernes kamp. Etter å ha fått nyheter fra Norge, har jeg fortalt om Palestinakomiteens løpeseddel til FN-soldatene, og om da det palestinske flagget vaiet fra flaggstanga i Trandum-leiren.

«Ferieparadiset Mallorca»

— Fikk dere noe innblikk i hvordan befolkninga på øya levde?

Turid: — Dem vi traff var i all hovedsak spanjoler som jobba på hotellet der vi bodde eller på discotekene om kvelden. Kvinnene som jobba som serveringsdamer på hotellet hadde et knallhardt arbeid. Det var de samme som serverte morgen, middag og kveld. Så arbeidsdagen var utrolig lang, og om kvelden så de helt utslitte ut.

Kari: — Mange av de unge mennene som jobba på hotellet hadde øyensynlig som jobb å småprate og flørte med kvinnelige turister, slik at oppholdet skulle bli etter forventningene. Unge menn stod også utafør discotekene om dagen og delte ut gratis-billetter til turist-jentene. Jenter kom nemlig gratis inn, og skulle være trekkplaster for mannlige gjester.

Om kveldene gikk de samme gutta rundt og oppfordra jenter til dans. Det var beinhard konkurranse mellom de enkelte discotek, derfor var det viktig at ingen kjeda seg eller ikke fikk danse. På oss virka mange av disse gutta som halv-prostituerte som var ansatt for at kvinnelige gjester skulle «kose» seg.

Turid: — Påfallende mange av de spanske jentene hadde bleika håret sitt helt lyst. Det var tydelig at turismen har ført til et jenteideal, som går ut på å se nordisk ut.

Kari: — En dag var vi i Palma, hovedstaden på Mallorca. Her var det leiegårder som ikke hadde mye til felles med de hvite turistbyene. Det var gamle

VIN, SANG OG SEX PÅ IBIZA!



Byen Ibiza på øya med samme navn, har opplevet sjørøveres plyndringer og angrep av fremmede flåter opp gjennom århundrer. Nå er det turistene som erobrer by og strender. Som pakketurister eller «på lykke og fromme» med noen kroner i lomma, finner de alt det de søker: leven og bråk, sol og sex, klær og nakenhet, alkohol og eventyr. De sprøeste ferieturister i Europa raser ut her nede, — pussa til alle døgnets tider.

Slik framstilles feriestedene i damebladet «Unge Kvinner».

leiegårder, der murpussen var falt av. Men verst var nesten stanken av søppel. Overallt lå det søppel. Men slikt skal vel helst ikke turistene se.

— Vin, sex og sang lover det reaksjonære ukebladet «Unge Kvinner» ...

Turid: Noe av det verste vi opplevde var en kveld vi var på «Party Night International». Da vi kjøpte billetter blei vi lovt all verdens mat og drikke, «love» — og et kjempeshow. Og det var virkelig fantastisk: En sur kylling og et glass vin var det vi fikk av mat og drikke. Deretter fulgte drikke-konkurranse og så missekonkurranse.

En «spesialist» var kommet «direct from London» og skulle kåre kveldens pene jente. Han gikk opp og ned langs bordene, og pekte til slutt ut en lys svensk jente. Så blei det holdt auksjon over henne, den som vant skulle «ha henne» for kvelden.

Kari: — Etter dette fikk vi nok, og lot oss ikke stoppe av en gjeng «kjekke» unge menn, som lurte på om vi kjeda oss; de ville jo så gjerne danse med oss.

— Det er vel mye turisterne ikke skal se?

Kari: Ja, spanjoler vi kom i snakk med fortalte at narkotikamisbruken blant ungdommen var stor, og

lønningene var dårlige. De fortalte videre at det var mye purk der, men at turistene ikke merka det fordi de kjørte i vanlige personbiler, f.eks. røde mini'er. Spanjolene kjente disse bilene.

Turid: — Til slutt litt om Tjæreborg. Hver gang jeg spurte guiden «pinlige» spørsmål, f.eks. om hvordan befolkninga levde osv. blei jeg bare avfeidd. Derimot brukte han tida si til å understreke at vi måtte gi mye drikks. Når Tjæreborg f.eks. leide turbuss for en slikk og ingenting, skulle vi betale rikelig med drikks.

Det var en lærerik tur!

I reisebrosjyrer og ukeblader blir vi fristet til Mallorca-turer med bilder av blått hav, sol og palmer. På bildene er det også avbildet slanke, unge, brune og pene mennesker.

— Dra på en ukes tur til Mallorca og glem hverdagens slit og stress, er parolen. Ingenting får vi høre om befolkninga på øya, og om at turismen har ødelagt deres tidligere levebrød og kultur.

Turid og Kari er to norske jenter som er kommet hjem etter en ukes tur på Mallorca. — Hvilke inntrykk sitter så de igjen med?



Røde Garde på



Club 7 — et kultursenter i Oslo. Klubben som blei stifta i november 1963 kan i dag skilte med teaterutvalg, musikkutvalg, Vise 7, Bibliotekutvalg, Filmvalg, Galleri 7, Sjakkutvalg, Bridgeutvalg, Idrettsutvalg og Presse 7-utvalg. Du kan høre levende musikk her hver kveld, du kan se barneteater og du kan oppleve eksperimentelt teater flere ganger i uka. Med andre ord en frodig blomst i kultur-Oslo.

Men her finnes også ting å sette fingeren på. Alkohol- og narkotikamisbruket er fortsatt altfor stort. For den som ønsker å studere forskjellige rusmidlers virkning på ungdom, er Club 7 en fredags- eller lørdagskveld utvilsomt stedet. Dette er et faktum som klubbledelsen og medlemmene må ta mye mer alvorlig enn hva tilfellet er i dag. Klikkesenet er et annet stort minus ved klubben — for utenforstående virker det som det er svært viktig å være «in» i miljøet for å få fullt utbytte av klubben. Dette gjelder ikke minst når du står i en endeløs kø utafor som minker med sneglefart fordi det støtt strener folk med frikort eller bekjenskaper forbi.

Men, jøss — til tross for viktige negative sider — vi vil være med å kjempe med nebb og klør om kommunen igjen prøver å knekke klubben økonomisk. Club 7's død vil bety kunstnerisk død for en rekke skuespillere og musikere, og et viktig tap for Oslos progressive kulturliv.



Attila Horwath, Leder av Club 7:

Vi savner progressive rockeband!

Attila Horwath er formann i styret og daglig leder av Club 7. Han har vært tilknyttet klubben siden starten for snart 15 år sia, og er på sett og vis Club 7 personlig. «Vi blei utsatt for beinhard kritikk fordi vi ikke la skjul på at Oslo hadde alvorlige narkotika problemer allerede i begynnelsen av 60-åra», sier Horwath bl.a. i dette intervjuet med Røde Garde.

— Hvor mange er ansatt i Club 7, Horwath?

— Hvis du regner om deltidsstillingene til heldagsarbeid har vi tilsammen mellom 45 og 50 heltidsansatte.

— Du vå vel nesten kalles en kulturbyråkrat du, da, som leder av et så digert foretagende?

— Vi er klar over faren for en sånn utvikling og jobber aktivt for å unngå kulturbyråkratismen. Alle vi som har kontorarbeid har derfor faste vakter i det levende klubblivet ved siden av.

— Fantastisk mange kjente musikere holder konsert i klubben. I fjor sommer blei det fra mange hold hevdet at dere var den ledende jazzklubben i Europa? Hvordan får dere det til?

— De aller fleste får vi tak i gjennom korrespondanse med managere og festivalarrangører. I tillegg kommer at vi har et veldig godt renommé blant musikerne. Når toppartister liker seg i klubben vår, går jungeltelegrafene i New York. Miljøet her har faktisk så godt rykte at mange er villig til å spille for mindre kroner enn vanlig bare fordi det er Club 7!

— Jazzen er i sterk overvekt — er dette bevisst politikk?

— Nei, så absolutt ikke. Den tida vi holdt til på Kongen spilte det mest pop/rock-grupper hos oss. I dag er imidlertid tilbudet på brukbare rockeband mye dårligere enn de var ti år til-

bake. Da fikk vi tilbud minst et par ganger i uka på engelske rockeband som skulle på turne. I dag er forholda i rocken blitt så kjempestore. Managere og plateselskaper satser bare på toppene og dette gjør at vi sjelden eller aldri kan dra hit gode utenlandske rockeband. Mangelen på progressive rockeband er et stort savn for oss.

— Er Club 7 et sted for litt «spesielle» folk?

— Det er mye sant i det, tror jeg. Det er mest studenter og folk med spesielle kulturinteresser som vanker her. Bortsett fra fredag og lørdag, selvfølgelig. Da er garantert over halvparten av publikum helt vanlige folk som kunne gått på et hvilket som helst dansested.

— Mange mener Club 7 virkelig er et kultursenter på hverdage, mens det på fredagene og lørdagene er et råttent sjekkemiljø her?

— Vi er klar over dette og er på ingen måte fornøyd med fredags- og lørdagskveldene våre. Vi tilbyr derfor nå konsekvent teater eller jazz inne i teatersalen vår også på disse kveldene. Men det er ikke noe lett problem å løse. I og med at vi samler fullt hus hver fredag og lørdag, utgjør dansekveldene klubbens økonomiske grunnpill. Og fulle hus må vi ha noen dager for å finansiere f.eks. finske folkemusikkvelder der bare et titalls mennesker dukker opp.

— For en del år tilbake blei dere voldsomt kritisert for utstrakt narkotikamis-



bruk i klubben. Var kritikken berettiget?

— Både ja og nei. Jeg tror aldri narkotikamisbruket har vært spesielt stort hos oss. De voldsomme angrepene mot oss kom fordi vi aldri la skjul på at Oslo hadde et stort narkotikaproblem. Vi prøver å hjelpe medlemmene våre på beina hvis de ligger under for narkotika.

— Tolererer dere «pushing»?

— Salg fører uten unntak til utvisning. Slike folk leverer vi rett og slett til purken.

— Det er grenseløst irriterende å stå i kø for å komme inn på Club 7. Det går uanstendig folk inn på frikort eller fordi de kjenner vaktene?

— Vi er ikke ukjent med dette problemet heller. Men hvordan skal vi egentlig løse det? Vi har over 50 mennesker tilknyttet forskjellige ut-

valg i klubben. I tillegg kommer det musikere, skuespillere og journalister. Tilsammen eksisterer det omlag 200 frikort og det er klart det er irriterende å stå i kø når disse folkene svirrer ut og inn foran nesa på en.

— Planer for den nærmeste tida?

— Vi kommer til å satse stort på 15-års jubileet som vi feirer i oktober. I den anledning kommer vi til å avholde 2–3 konserter i konserthuset. Til en av konsertene har vi bestilt et musikkverk av Christian Reim, en av våre trofaste musikere. Forfatteren Sam O. Kjenne lager en arbeiderrevy for oss som han har kalt «Da klokka klang». Videre har vi store forhåpninger til planene om å sette i gang med faste fremmedarbeiderkvelder, sluttet Horwath.

Hva mener musikerne om Club 7?

Calle Neumann er en av klubbens «egne» musikere. Han har deltatt i utallige husband på klubben, har hatt sin egen kvartett og eksperimenterer for tida med afrikanske rytmer i gruppa EOLEN. Vi treffer han en ettermiddag etter øving.

— Er Club 7 musikernes egen klubb, Calle Neumann?

— Jeg kan jo ikke svare for andre enn meg sjøl, men jeg har i hvert fall fine kår her.

— Club 7 stiller øvingslokaler til disposisjon?

— Ja, mange musikere øver her fast. Det er sjølsagt ikke noe åpent hus sånn at alle som har lyst kan slå seg ned med hornet sitt. Men har du en viss tilknytning til klubben er det sjelden problemer med lokale her.

— Hva med honoraret for spillejobber?

— Bra, og aldri noe sommel med betalinga.



Klokka er godt over midnatt og «Veslefrikk» har akkurat gitt seg.

— Hvordan er det å spille på Club 7?

— Det er et takknemlig publikum å spille for, men jøss så slitne vi blir! Folk danser her nesten uansett hva vi spiller.

— Hvordan er betalinga for musikerne?

— Det går etter tariffen og det er aldri noe kluss med oppgjøret her.

— Har dere forsøkt dere på Jegerhallen?

— Nei, dem tør ikke å slippe oss til der. Tekstene faller visst ikke i smak!

Publikums

røst



Mens «Veslefrikk» spilte i storsalen, tok vi oss en runde hvor vi spurte: «Hvorfor går du på Club 7»? Den første vi traff var

Eivind

— Eneste stedet jeg treffer folk jeg liker å være sammen med. Jeg har ikke vært på så mange steder, men her treffer jeg vennene mine. Ikke det at jeg skal gi Club 7 noe pluss, det er ofte du har noja når du går herfra, men hit går jeg for å få fredagskvelden.

— Er det lett å komme i kontakt med folk her?

— Nei, det er det slett ikke hvis du er ny i klubben. Første gang jeg var her satt jeg sammen med tre andre som heller aldri hadde vært på klubben. Vi oppnådde null kontakt med andre. Det er utprega klikkmiljø.

— Er Club 7 et «anderledes» sted?

— På en måte. Mye bra konserter her og et teater-tilbud som skiller seg fra det som presenteres andre steder. Ellers er det ikke merkbar forskjell på Club 7 og Ridderhallen.

I et svært rom mellom storsalen og toalettene finner vi garderoben, et farge-TV og en maleriutstilling. Sittende i yoga-stilling borte i en krok finner vi

Steinar

— Jeg går her fordi småborgerskapet går her. Jeg orker ikke å gå på Jegerhallen, Ridderhallen og de stedene. Der går det nesten bare arbeiderungdom og med dem følger arbeiderklassens foraktelige verdier som begrenser seg til tippekampen og disco-musikk. Småborgerskapets verdier er liberalisme, og det finner jeg realisert på Club 7.

— Noen ting ved klubben du misliker?

— Alt for mye narkomisbruk her. Dessuten er det altfor mange plagsomme NKP-ere som går med Sovjet langt inn i sjela som ødelegger miljøet. De sanitære forholda er også altfor dårlige.

— Har du vanka på klubben lenge?

— I ca. 14 år, ja. Helt siden vi holdt til på restaurantrant Kongen. Da fikk jeg komme inn hvis jeg lovte å ikke drikke øl!

— Jeg går her fordi det er så mye bra konserter, sier Marit som vi treffer inne i storsalen igjen. Mye hyggelige mennesker å treffe, men svært vanskelig for nye folk. Dessuten har jeg inntrykk av at det spesielt for jenter er viktig å bli sett sammen med innflytelsesrike personer på klubben.

— Mye narkotikamisbruk her?

— Nei, ikke mer enn andre steder.

— Har klubben forandret seg den tida du har vanka her?

— Jeg har ikke gått her så lenge, men jeg har inntrykk av at det var anderledes før, ja. Før har jeg inntrykk av at du mere kunne gå hit fordi du hadde lyst til å treffe hyggelige folk. I dag tenker ledelsen stort sett overskudd.

«Musikken gjennom Gleng»:

ARBEIDERKLASSEN PÅ NASJONAL TEATRET

Premiere på Nationalteatrets hovedscene i Oslo. Finkulturelt, stivt og uforståelig? Nei, for en gangs skyld ikke!! For det var premiere på Edvard Hoems «Musikken gjennom Gleng». Arbeiderklassens liv utspilte seg på scenen, arbeiderklassen fylte store deler av salen — det var så gullpryden på veggene skalv i forskrekkelse!

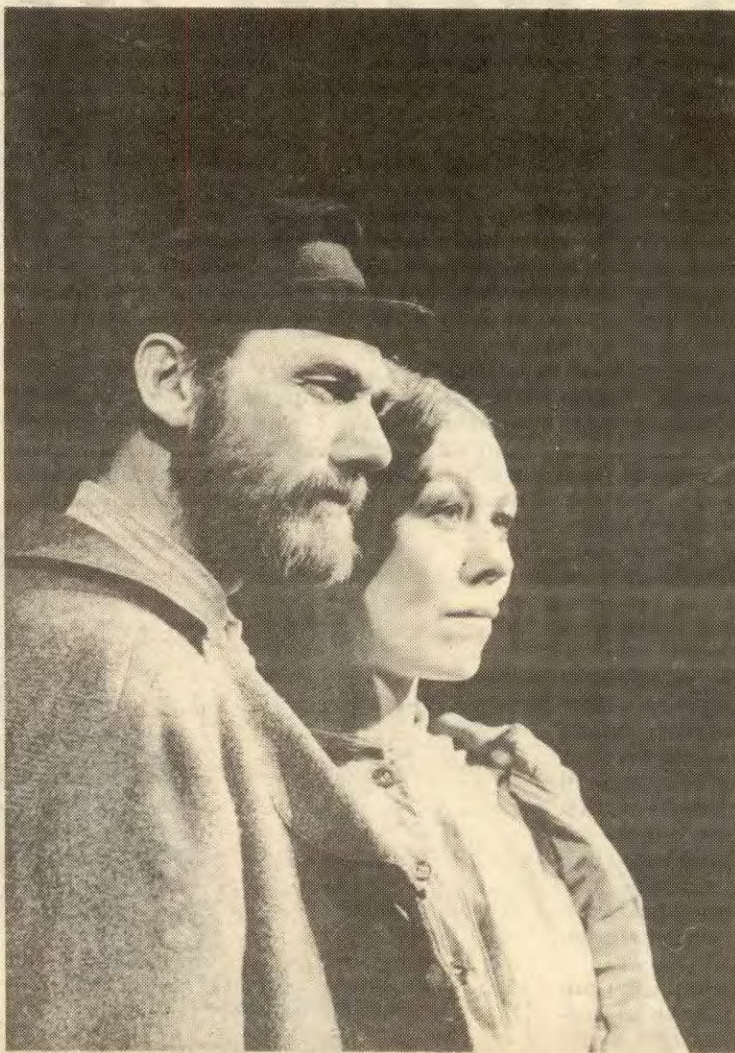
«Musikken gjennom Gleng» er enormt godt teater! Det handler om arbeiderklassen i Gleng — i Sarpsborg. Hvordan de blei steinhardt undertrykt på sagbruket, de fikk for eksempel store deler av lønna si utbetalt i muggent mjøl. Hvordan de reiste seg til kamp, og hvordan de møtte nederlag og seire. Men stykket er langt fra bare historie — det er også nødvendige lærdommer for oss i dag. Om hva ulike linjer for kampen fører til, om religionen og brennevinet sine skadelige virkninger, og — det denne tilskueren syntes var best av alt — arbeiderkvinnens situasjon, både hennes stilling som dobbelt undertrykt, hennes strid kampvilje og framfor alt, det viktige og mulige i at arbeiderklassens kvinner og menn står skulder ved skulder i hverdag og kamp.

Alt dette blir framstilt gjennom dramatik, sang og musikk og frodig humor. Edvard Hoem har skrevet stykket, Stefan Bøhm fra

Fria Proteatern i Sverige har regissert og skuespillerne gjør en flott jobb. Men de er ikke aleine om å ha fått til dette resultatet. Under prøvene har en del arbeidere fra ulike bedrifter fungert som kritikere — og det merkes, «Musikken gjennom Gleng» er blitt arbeidsfolks teaterstykke.

Det som er skrevet her er prega av denne tilskuerens begeistring kort etter premieren. Det er sikkert ting som kunne vært bedre framstilt — for eksempel hva som førte den ene streikelederen over på fiendens side, og småting som kan pusses på, men her og nå er det viktigst å si: Dette teaterstykket må dere se! Alle dere som bor i og nær Oslo. Og dere som bor litt lengre unna: Lei en buss, saml sammen arbeids- og skolekamerater, foreldre og tanter og lag en teatertur til Oslo. Og vi håper inderlig at det vil bli mulighet til at stykket blir satt opp andre steder også.

Grete



Skuespillerne Joachim Calmeyer og Merete Moen

Tom Robinson Band — Mot fascisme og politivold



TOM ROBINSON BAND

Tom Robinson Band er et nytt navn innafor rock-musikken. Han er et friskt pust, og kombinerer solid rock med progressive tekster. Musikken kan sammenliknes med den Kinks spiller, men er mer jordnær og tekstene er mye klarere.

Store deler av rocken utvikler seg i dag i dekadent retning (punk-rock, Bacara, Tubes etc.) Særlig i England har det oppstått fascistiske og rasistiske grupper. I dette klima er det hyggelig å registrere at en ny progressiv musikkbevegelse har begynt å våkne. Organisasjonen «Rock against racism» er et eksempel.

HOMOSEKSUELLE

Tom Robinson og alle musikerne i gruppa hans er homoseksuelle. Derfor benytter de ofte musikken til å forklare hvilken situasjon homofile er i. Spesielt er gruppa opptatt av hvordan politiet trakasserer homo'ene,

som f.eks. her i først vers av «Glad to be gay», hvor han ironiserer:

The British police are the best in the world — I don't believe one of these stories I've heard 'bout them raiding our pubs with no reason at all lining the customers up by the wall — fakin' out people, knocking them down, resisting arrest — they're kicked on the ground. Searching their houses, calling them queer — I don't believe that sort of things happen here. So, sing if you're happy to be Gay, sing if you're happy that way.

Tom Robinson legger ikke akkurat fingrene imellom. Han skriver også låter som omhandler kvinnes rett til sjølbestemt abort og anti-rasistiske og anti-nazistiske sanger.

Vi trenger flere grupper

som Tom Robinson Band, som friskt og progressivt skildrer det virkelige livet, som aktivt tar del i klassekampen. Norske musikere bør lytte til dem og lære. TRB har enda ikke gitt ut noen LP, men en single og en

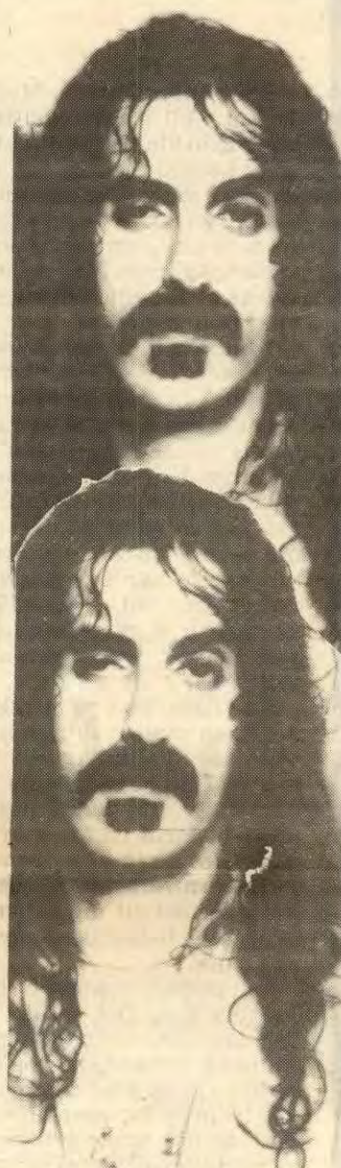
EP: «2.4.6.8. Motorway» og «Rising Free».

Svein,

rode garde
korrespondent
Fredrikstad

Ujavn

«Zappa in New York»



Live-albumet fra Frank Zappa-konsertene i New York jula 1976 har kommet på plate. Uoverensstemmelser mellom Zappa og plateselskapet er årsaken til at plata kommer så seint. «Den som venter lenge, venter på noe godt» sier et gammelt ordtak. Det er ikke udelte riktig i dette tilfellet. Den humoristiske og satiriske Zappa skimter vi bare skyggen av «In New York». Bare i én låt, «Honey, Don't You Want A Man Like Me?», klarer han å tilpasse framførelsen til teksten sånn at du ikke kan unnvære å dra på smilebåndet. Resten av tekstene er platte greier der sex er gjennomgangstemaet.

Musikalsk er plata noe nær et blinkskudd. To av de fire sidene er fylt med reine instrumentallåter. Randy og Mike Brecker (trumpet og sax) gjør solid inntrykk og Patrick O'hearn gjør en kjempejobb på bass.

Det er imidlertid noe bortimot en provokasjon mot kjøperen å presentere dette som en dobbel-LP. 58 minutter er rett og slett ikke forsvarlig lengde for fire LP-sider!

Frank Zappa In New York
Discreet 2D 2290

Fra virkeligheten:

«Tilfellet Elin»

Byen heter Bergen. Midt i gryten mellom de sju fjell ligger politistasjonen. Første gang Elin ble innbrakt var det vår og fuglesang i lufta og Elin var 13 år. Sju ganger ble hun innbrakt møkk full og plassert i fyllearesten i løpet av fjorten dager. Hun forsøkte å kutte pulsen, hun slukte tabletter, kastet seg foran biler og ut av vinduer. Hun var 13 år og ville ikke leve lenger om ikke noe ble annerledes.

Tenk deg at du var Elins mor. Du maktet ikke med den yngste datteren din. Hun tok all din tid og dine krefter. Du hadde også tre andre unger å ta deg av. Hvis du skulle kunne fortsette i jobben slik at du kunne forsørge dem, måtte du sende Elin fra deg. Men hvem skulle overta? Og hva ville bli gjort for å hjelpe Elin? I din naive optimisme tenkte du at «velferdssamfunnet» vil hjelpe. De har selvfølgelig tilbud til slike som Elin. Det skulle bare mangle, her sjonglerer vi med en levestandard som nesten topper rankinglista i verdensmålestokk.

Elin fikk plass på et pikehjem på Østlandet, men rømte etter en uke tilbake til Bergen. Hun ble innlagt på psykiatrisk avdeling på Haukeland sykehus, men rømte også derfra. Elin hadde stelt i stand bråk. Og en av pleierne hadde som straff trykket ansiktet hennes ned i puten, så hun trodde hun skulle omkomme av surstoffmangel. Hun ble overført til en annen psykiatrisk klinikk, men heller ikke her klarte de å holde på henne.

I en periode framover bodde Elin hos fosterforeldre. Det første halve året holdt Elin seg sånn noenlunde på matta. Hun begynte på skolen igjen, og begrensa fyllerierne til en gang hver tredje uke. Det var enorme framskritt, men det holdt altså ikke. Det var nok ymse grunner til det, men ett forhold skal allikevel nevnes.

Fosterforeldrene leide hus på tomte til en rik og velsett borger. Rik fordi han var direktør i byens største bilforretning, og vel-

sett fordi han hadde ry på seg for å hjelpe «de svake» i samfunnet. Han tok inn ungdomskriminelle i sine verksteder og ga dem en sjanse. Hans kone satt som formann i en velforening for gamle og uføre. Man skulle tro at Elin og hennes fosterfo-

relldre hadde en forståelsesfull nabo og husvert.

Men dengang ei. Omsorgen for «de svake» stakk ikke så dypt når problemene kom dem litt inn på livet. Borte vekk var alt sosialt engasjement og omsorg for vanskelig-



»Elin» på Nevegården, nå kalt Sandviken sykehus.

Hylende sirener fra politi og ambulanse. Løpende mennesker i svarte uniformer eller hvite frakker. Opphissete rop og ilter hundedeglam. En seng på hjul farer gjennom hvite korridorer. Nei, dette er ikke fra en stor katastrofe. Tvert imot, det er en nærmest dagligdags foreteelse for en ung jente på 14 år. Hun heter Elin. Faren var alkoholiker og banket opp kjerringen. Elin var 10 år og yngst av fire søsken da foreldrene ble skilt. Hun forsto ikke at mor og far skulle gå fra hverandre, og tok derfor skylden på seg. Hun var fast overbevist om at når hun ikke var mer, da ville mor og far flytte sammen igjen. Derfor bestemte hun seg for å ta sitt eget liv. Ikke på den kvikke måten, skjønt hun forsøkte da det også, men på den langsomme måten. Hun ville drikke seg i hjel. Problemene i hjemmet til Elin, og Elins reaksjon er ikke noe enestående tilfelle. Du vil finne et utall av slike historier i dagens Nor- hennes problemer.

stilt ungdom når politi og sykebiler med hylende sirener svingte inn på tunet deres.

Først sendte de lensmannen med beskjed om utkastelse om 8 dager. Da det ikke gikk, sendte de sosialsjefen i distriktet som skulle undersøke om fosterforeldrene var skikket for oppgaven. Da heller ikke dette førte fram, tok husverten skeia i sin egen hånd. Han fjernet pumpen fra brønnen som førte vann til fosterfamiliens hus, og han jaget vennene Elin hadde med seg hjem. De ble pressa ut av huset, og måtte flytte til en drabantby.

På denne tiden begynte Elin å gå ut og inn av psykiatriske sykehus igjen. 6 ganger i løpet av ¾ år ble hun innlagt. Fosterforeldrene oppsøkte til stadighet psykologene på Haukeland og etterlyste behandling av Elin. En svarte at hun var alkoholiker. En annen ga ikke noe svar i det hele tatt, bortsett fra at Haukeland psykiatriske avdeling var halvert med hensyn til pleiere og psykologer, og bare kunne fungere som avrusningsstasjon for sånne som Elin.

Presset gjorde sitt til at hun ble sendt til en institusjon på Østlandet for alkoholikere og narkomane. Hun kom tilbake etter en uke. Hun var ikke behandlingsmoden, ble det sagt.

Imens fortsatte Elin med sine selvmordsforsøk og sine fyllerier. Både på Haukeland og på Sandviken Sykehus fikk hun oppleve isolat og tvangstrøye. Og hun ble dopet så kraftig med medikamenter at hun bare gikk og gjesp. Besøk av venner fikk hun ikke ta imot.

I dag er Elin innlagt på isolatavdeling. Hun er 14 år. Hun har ennå ikke fått noe behandlingsopplegg. Hun er ikke «behandlingsmoden». Samfunnet bygger ikke ut helse- og sosialinstitusjoner slik at Elin kan få hjelp. Tvert imot rasjonaliseres og innskrenkes det. Hvem har ansvaret hvis Elin en dag lykkes i å gjøre slutt på sitt unge liv?

»Samliv» —

kunst som folkeopplysning

«Samliv» er namnet på ei kunstutstilling arrangert av Unge Kunstneres Samfunn i samarbeid med Medisinstudentenes Seksualopplysning.

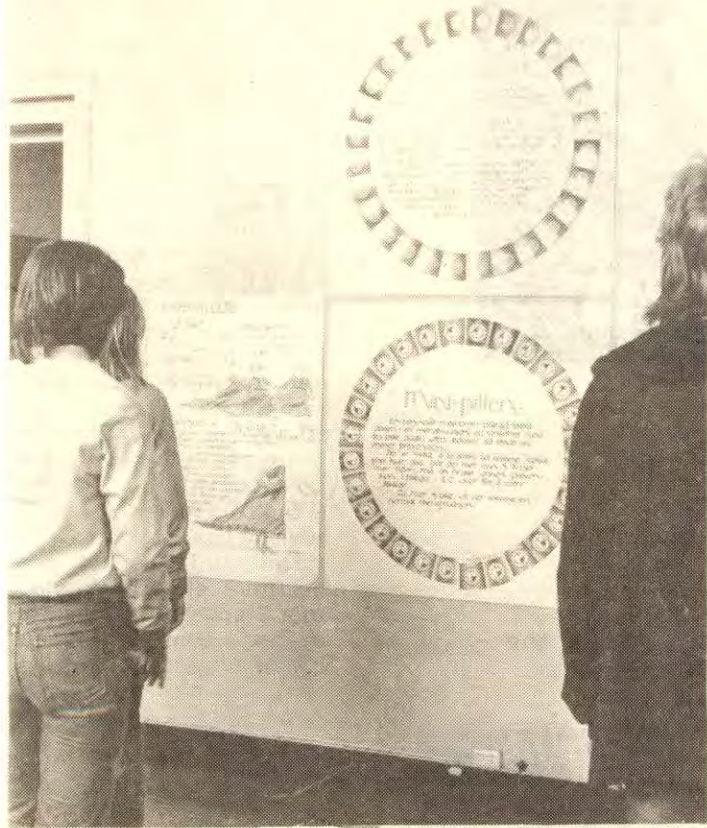
Denne utstillinga har hatt ei voldsom oppslutning frå publikum — utan tvil har arrangørane oppnådd noko av det som var målsettinga, å nå ut til heilt nye publikumsgrupper. For denne utstillinga lærer oss mykje av det skulen teier om — om kva menstruasjon er, om ulike prevensjonsmetoder, om abort og om kjønssjukdomar. Alt dette er framstilt grundig og lettfatteleg på same tid. Og på ein ny og uvant måte. Her er ei mengd teknikkar tekne i bruk — maleri, teikning, stofftrykk, applikasjon og mykje meir. Det at kunsten vert teken i bruk for å informere om desse spørsmåla er med på å bryte ned bildet av kjønslivet som noko svært spesielt som ein ikkje skal snakke høgt om — og langt mindre

i klare farger.

Så har det også vorte reagert kraftig på utstillinga frå dei som helst ser prevensjonsveiledning og samlivsspørsmål gravlagt

og vist til kviskring i venninnflokk. Men dei fleste som har sett utstillinga — skuleungdom, lærarar og andre, helsar ho velkommen som eit bra tiltak.

Utstillinga har tidlegare vore vist i Bergen, og går no i Oslo. Vi vonar at folk på mange fleire stader får høve til å sjå ho. Får du høve, oppsøk «Samliv».



«Fysisk styrke gir militært mot» Mao Tse-Tung

Hold deg i form!

Røde Garde fortsetter her treningsopplegget som noen studenter på Idrettshøyskolen har lagd for oss. Dette er tredje del. Vi gjentar oppfordringa om å skrive til oss om erfaringer med treninga. Fram for masseidretten!

UTHOLDENHETSTRENING

For å bygge opp en solid grunnform, har vi tidligere lagt opp program med langkjøring. Nå regner vi med at kroppen er blitt vant til trening og øker derfor treningsmengden for at kroppen skal bli i stand til å yte mer.

Det er mange former for utholdenhetstrening. En form er langkjøring, andre er forskjellige former for intervalltrening, distansetrening, tempotrening. Trening etter intervallprinsippet betyr at det veksles mellom arbeid og hvile eller mellom høyere og lavere belastning. Det fins kortintervall, fartslek, tysk intervall, langintervall og naturlig intervall. Vitsen med å drive utholdenhetstrening er å få kroppen til å tåle et hardt arbeid over lengre tid. Det er kroppens evne til å ta opp oksygen fra lufta og benytte denne som bestemmer hvor mye kroppen tåler. I denne oppgava er hjertet viktig. Det er hjertet som frakter oksygenet rundt i kroppen. Det som skjer når en trener utholdenhet, er at hjertet blir tvinga til å jobbe fordi musklene må ha oksygen for å utføre arbeidet. At kroppen blir vant til arbeid, betyr at hjertet arbeider lettere og oksygenet kommer lettere ut til musklene og blir brukt.

Husk at all uttøying skal foregå rolig og jevnt! Gjør noen gjentakelser av øvelsen, rist løs og ta noen til så dere får strekt ut. Rist også ut i overkroppen og skuldrene. Lykke til med treninga!

SØRG FOR SKIKKELIG FOTTØY!

Når vi nå foreslår et intervalltreningsprogram med en del jogging, er det en viktig ting å huske på: Skotøyet! Gode og riktige joggesko betyr mye. Nedslitte, trange joggesko kan lett gjøre stor skade, så bruk ikke de gamle «lefsene» til joggeturen.

Start gjerne med litt korte turer i begynnelsen. Joggeturer (særlig på asfalt) er stor belastning på beina, så la dem få en til å vende seg til det harde underlaget når dere løper.

PROGRAM MED NATURLIG INTERVALLTRENING:

Denne formen for intervalltrening skal drives i kupert terreng. Det er terrenget som bestemmer intensitet og variasjon, så bruk litt tid på å finne et egna område. I utforbakker og på flat mark faller pulsen, mens den øker i oppoverbakker. Hold jevnt og rolig tempo, ikke så høyt at en «stivner». Varighet fra ½ time til 2 timer. Ta helst to turer i uka, men dette må dere sjøl bestemme utifra tid og deres egen målsetting. Evt. kan en av turene f.eks. erstattes med sykkeltur eller svømming. Prøv å slappe av i skuldrene når dere jogger — løp lett og ledig!

UTTØYING

Det er først og fremst musklene i beina som må tøyes ut etter joggeturen:

For leggens forside:

Prøv å sitt på ankene. Gutter er ofte veldig stive i vristpartiet. Hvis det går lett, ta hendene i golvet og løft knærne opp. Da blir det mere strekk på forsiden.

For leggens bakside:

Bøy foten (vrista) og sett tærne og fotballen mot veggen mens hælen er i golvet. Press kroppen inn mot veggen (ved hjelp av armene og det andre beinet). Kan f.eks. gjøres ved dørkarmen, skal strekke bakpå leggen.

For lårets forside:

Stå på et bein og ta tak i det andre ved ankelen. Pass på og senk hofta (mange løfter den sammen med beinet)! Kneet skal peke ned. Press hælen mot baken.

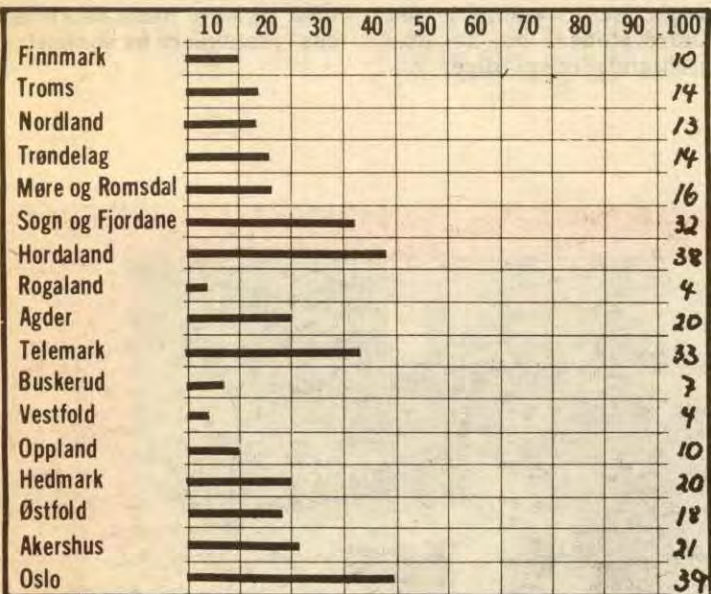
For lårets bakside:

Sitt med rett rygg(!) og strake bein. Bøy overkroppen framover/nedover. Det er bare et lite utslag som skal til før det strekker over baken og lårene.

Opp med løssalget!

1700 NYE ABONNENTER INNEN 1/10!

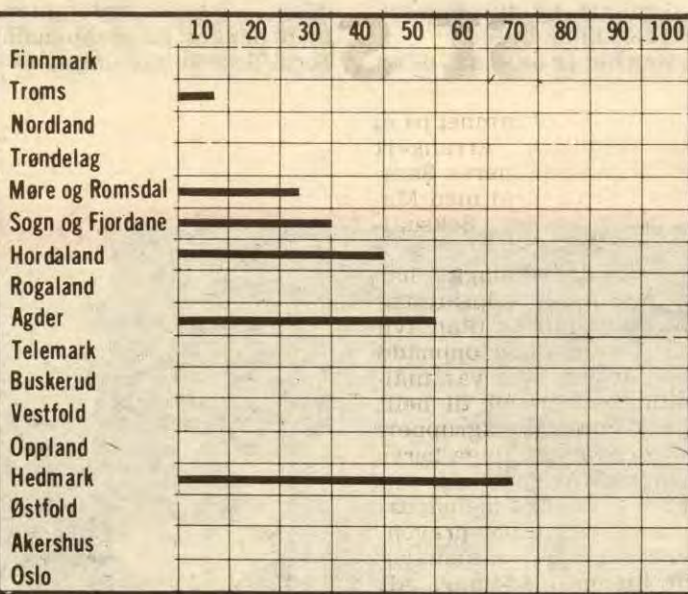
Vi sikter mot 10.000!



Joda, nye abonnenter kommer inn. 75 stykker på under tre uker denne gangen! Oslo leder foreløpig knepent foran Hordaland. Telemark har stått stille siden sist sammen med noen fylker som nå virkelig har snubla rett etter startgropa, Vestfold og Rogaland. Det var stygt sagt og vi vil ikke si det en gang til i neste nummer.

Over 1. mai sender vi ut regninger til nye abonnenter og folk som skal fornye. Vær raske med å betale slik at kampanja også kan styrke økonomien vår kraftig.

Vi har også tenkt å gi abonnentene våre en frivillig praktisk og politisk oppgave. Den håper vi vil komme i postkassa di en gang i mai. Vi sier ikke mer foreløpig.



Nei, løssalgskampanja vår går dårlig. Det eneste vi kan skilte med denne gangen er Hedemark. De fleste selgerne har ikke økt salget, men flere nye er kommet til. Er det noen

som selger Røde Garde på plassen din? Avisen vår skal bli solgt over hele landet. Hvorfor ikke starte som kommisjonær? Skriv til oss. Vi trenger mange flere som selger Røde Garde.

Ut på gata!

200 kr. til RG i ei blokk!

Røde Garde er alt for lite kjent. Størsteparten av ungdommen har rett og slett ikke peiling på hva avisa er og hva vi står for. Hvordan skal vi rette opp dette vanvittige forholdet? En ting er i hvert fall sikkert, og det er at ingen andre gjør jobben for oss.

Ei jente i Førde tok konsekvensen av dette og bestemte seg for å drive litt reklame for avisa. En

kveld tok hun med seg noen eksemplarer av avisa og en svær innsamlingsbøsse som var pryda av Røde Gardes «heading». Resultatet var overveldende. Bare i sin egen blokk fikk hun inn godt over 200 kroner! Et håndslag til avisa økonomisk, men framfor alt var jo dette en ypperlig måte å gjøre avisa vår kjent på. Bruk fantasien i RG-kampanja!

ABONNER PÅ RØDE GARDE

Kr.30 pr. år



JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR OG BETALER 30 KRONER. NÅR JEG FÅR REGNING I POSTEN.

navn
adresse
bosted

Røde Garde, Postboks 4702, Sofienberg, Oslo 5.

Konduktør på Holmenkolbanen:

Pappagutter plager livet av konduktørene

i gjenger at de er «tøffe». Kommer de aleine på trikken er de feige, og de blir bare flau når vi gjenkjenner dem.

Sossen fra «Åsen» veit akkurat hva slags makt de har i dette samfunnet vårt. Truer vi med å anmelde dem for bråk eller knusing av ruter, svarer de: «Bare gjør det, for faren min er advokat eller direktør.» Tilkaller vi purken fordi de har kasta stinkbomber i vogna, tar purken dem med i bilen, og slipper dem av på neste gatehjørne. Dette veit borgersossen.

Trikkekonduktører er for dem mindreverdige mennesker uten penger, makt og utdanning. Når jeg er blitt spytt i trynet av unge sossegutter, er det fordi de mener de kan oppføre seg akkurat slik de vil overfor oss.

— Det skrives så mye om «pøbelen» på T-banestasjonene. Kommenter?

— Ja, det er klart! Vi hører aldri om hvordan borgerungene oppfører seg på trikken. Det er jo framtidens direktører og de som skal ha makta i landet vårt. Men T-baneungdommen som henger på stasjonene fordi de ikke får ungdoms-

klubb, og kanskje bor med foreldre og søsken i 2–3 roms leiligheter i drabantbyene — de får gjennomgå. De er syndebukkene. De kan gå uten arbeid og uten fritidstilbud. De som nekter at det finnes klasser i Norge, kan jo prate med T-baneungdommen og etterpå dra opp i «Åsen», der ungdommen har egne ridehester og fest hver lørdag i pappas 4 stuer.

— Ja, du får vel ganske bra innblikk i livsførselen til disse borgerungene?

— En hører jo en del når en jobber på banen. Feste-ene deres er et kapittel for seg sjøl. Om lørdagene kjører vi små herremenn på 14–15 år i dress og slips etter siste mote som skal på private fester. Når sossen tar trikken hjem igjen fra festene, er det morsom underholdning for dem å regne ut for hvor mange tusen kroner de har slått i stykker møbler. Da gjerne med påfølgende kommentar: «de har jo råd til det.»

I klesveien ligger de jo alltid foran. Lodenfrakker og «cowboy-støvler» begynner sossen fra «Åsen» med lenge før en kunne se det andre steder. Om de drar utenlands eller følger ek-

stremt godt med i moteblader, veit jeg ikke. Slalåm-utstyret og annet sportsutstyr er gjerne det dyreste — det ser vi allerede på bittesmå unger. Det er vel viktig for fedrene å ha unger som kler seg som det sømmer seg deres stand.

— Hvordan reagerer konduktørene på Holmenkolbanen på oppførselen til sossen?

— Når folk hører om at det har vært bråk på banen, er den vanlige kommentaren: «Det var vel pappa-guttene fra «Åsen», det!» For ikke så lenge siden var det en konduktør som fikk handa si stygt kuttet opp etter at han måtte holde igjen døra, fordi vogna var full, og ungdommen prøvde å komme seg på likevel. Handa hans gikk gjennom ruta, og det var så vidt han ikke fikk kutta over pulsåra. Etter denne episoden, har vi gått til for- eningsstyret med krav om å innstille de 2 siste trikkene i helgene. Dette er ingen ønskelig situasjon. Men dette er arbeidsplassen vår, og vi må verne om sikkerheten vår. Vi ønsker ikke å risikere helsa ved å la oss tyrannisere av sossen!

— Skal vi ta drosje hjem, eller skal vi ta trikken og lage bråk for konduktøren?

Denne bemerkningen fra en soss fra Holmenkollåsen ble overhørt en lørdagskveld i Oslo. Det å gjøre livet surt for konduktørene på Holmenkolbanen er morsomt tidsfor- driv for byens «beste» ungdom.

— Hvordan er det å frakte Holmenkoll-ungdommen opp og ned åsen? Vi har stilt spørsmålet til Hege, som jobber på Holmenkol- banen.

— Synet deres på arbeidsfolk er så fullt av for- akt at det kjenner ingen grenser. En gang var jeg på en vogn full av unger fra barneskolen. Da var det no-

en som begynte å rope «trikkesvin», og de fikk alle med seg. At dette er noe de lærer hjemme må en regne med. Tenåringene er sjøl- sagt mer utspekulerte. 18-åringer synes f.eks. at det er veldig gøy å krangle seg til barnebilletter. Når vi ikke gir oss på det, slenger de gjerne opp en hundrelapp. Det er ikke penga som mangler, men det er moro å krangle og tyrannisere trikkekonduktørene.

Men det er bare når de er

Sossen i Holmenkollåsen



— «Du er degradert til menig!» Denne truselen ble hylt ut av en liten pjukk. Ungene i Holmenkollåsen spilte slåball, og en av dem hadde gjort en feil. Han fikk dermed sitt pass påskrevet.

Vi overvar denne degraderinga da Røde Garde var i Holmenkollåsen — Oslos «beste

strøk». Her var det tydelig at folk ikke er blitt ramma av de «dårlige tider». Vi så «pene» mennesker i dyre klær, på vei til sine enorme villaer, middelaldrende ektepar på ridetur på sine private hester, og sosseungdom på vei til fest i nye biler.